

Ο ΥΠΕΡΑΝΔΡΟΙΣΜΟΣ

ΦΛΟΓΑ 83

ή Βαβίλισσα
του Κακού

ΦΛΟΓΑ Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

Πύρινες
σφαίρες

ΕΝΑ μεγάλο υπερωκεάνειο ταξιδεύει στον 'Ατλαντικό 'Ωκεανό. Μεταφέρει εκατοντάδες περιηγητές από την 'Αμερική στην Εύρωπη. Είναι όλοι τους εύθυμοι και χαρούμενοι, γιατί πηγαίνουν να περάσουν μερικές ξενοιαστες εβδομάδες στην 'Ιταλία, στη Γαλλία, στην 'Ελλάδα και να χαρούν τον ήλιο και τη θάλασσα της Μεσογείου.

Είναι νύχτα. Στο κατάστρωμα του πλοίου, οι επίβατες χορεύουν στο ρυθμό μιάς μουσικής που μεταδίδει το ραδιόφωνο. "Άλλοι, συγκεν-

τρωμένοι στην πλήρη, τραγουδούν ρομαντικά τραγούδια. Μερικοί, στο μπάρ του πλοίου κουτσοπίνουν κουβεντιάζοντας φιλικά και διηγουμένοι ανέκδοτα.

'Η θάλασσα είναι ήρεμη και το μεγάλο υπερωκεάνειο σκίζει μεγαλόπρεπα τα σκοτεινά κύματα, κάτω από τα αμέτρητα άστρα του ουρανού....

Και τότε, ξαφνικά, μέσα από τα σκοτεινά βάθη του ουρανού, κάνει την εμφάνισή του ένα φωτεινό, κοκκινωπό αντικείμενο. Σάν ένα άστρο που έχει αρπάξει φωτιά.

— Κυττάστε!, φωνάζουν πολλοί. Κυττάστε! "Ένα φωτεινό άστρο! Κόκκινο σάν τη

φωτιά! Θα πέση στη θάλασσα! Κυττάξτε!

Μα τὸ κοκκινωπὸ φλεγόμενο ἀντικείμενο δὲν πέφτει στὴ θάλασσα. Πλησιάζει ὀλοένα πρὸς τὸ πλοῖο, σὰν νὰ το ὀδηγῆ ἓνα ἀόρατο χερί! Καθὼς ἔρχεται ὄλο καὶ πιὸ κοντά, φαίνεται καθαρὰ τὸ σχῆμα του καὶ οἱ λεπτομέρειές του.

Εἶναι μιὰ πολὺ μεγάλη σφαῖρα, σὰν ἓνα ἀερόστατο. Εἶναι πυρακτωμένη καὶ βγάζει μεγάλες κίτρινοκόκκινες φλόγες, ποὺ ἀφήνουν πίσω τους ἓνα ἑλαφρὸ καπνὸ, καθὼς ἡ σφαῖρα σκίζει γοργὰ τὸν ἀέρα!

Λίγες στιγμὲς ἀργότερα, ἡ φλεγόμενη σφαῖρα πέφτει πάνω στὸ ὑπερωκεάνειο..

Σκηνὲς φρίκης ἐπακολουθοῦν... Τὸ μεγάλο πλοῖο ἀρπάζει ἀμέσως φωτιά, ποὺ μεταδίδεται μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα. Οἱ ἐπιβάτες οὐρλιάζοντας ἀνατριχαστικὰ ἀπὸ φρίκη καὶ πανικὸ, τρέχουν πρὸς τὶς ναυαγοσωστικὲς βάρκες, πηδῶν μέσα καὶ τὶς κατεβάζουν γοργὰ στὴ θάλασσα. Μὰ οἱ περισσότερες βάρκες, παραφορτωμένες καὶ ἀδέξια ριγμένες στὴ θάλασσα, ἀναποδογυρίζονται!

Μέσα σὲ λίγα λεπτά, τὸ ὑπερωκεάνειο δὲν ὑπάρχει πιά! Ἔχει βυθιστῆ ἀπὸ τὶς μεγάλες τρύπες, ποὺ ἄνοιξε στὸ σκάφος του ἡ φωτιά! Ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες δὲν ἔχουν ἐπιζήσει περισσότεροὶ ἀπὸ πενήντα, ποὺ ἀπομακρύνονται

μὲ δυὸ μεγάλες βάρκες!

Τότε, συμβαίνει τὸ πιὸ ἐκπληκτικὸ ἀπ' ὅλα.

Ἡ φλεγόμενη σφαῖρα, ποὺ εἶχε βουλιάξει μαζὶ μὲ τὸ πλοῖο, βγαίνει μέσα ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ ἀνυψώνεται στὸν ἀέρα! Δὲν ἔχει σβήσει! Οἱ φλόγες της εἶναι τὸ ἴδιο δυνατὲς καὶ ζωηρὲς!

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς, μένει ἀσάλευτη στὸν ἀέρα, πάνω ἀπὸ τὸν τόπο τοῦ ναυαγίου. Ἐπειτα, κατεβύνηται πρὸς τὶς δύο βάρκες καὶ περνάει ἀπὸ πολὺ κοντὰ τους!

Οἱ βάρκες ἀρπάζουν φωτιά καὶ βουλιάζουν, μαζὶ μὲ τοὺς ἐπιβάτες τους!

Ἡ σφαῖρα ξεμακραίνει τώρα μὲ μεγάλη ταχύτητα μέσα στὸν οὐρανὸ τῆς νύχτας, ἀφήνοντας πίσω της ἓναν ἑλαφρὸ καπνὸ, ἐνῶ οἱ κίτρινοκόκκινες φλόγες της σαλεύουν παράξενα, σὰν ζωντανὰ ὄντα, σὰν πλοκάμια πύρινου χταποδιοῦ.

* * *

Τὴν ἴδια ὥρα, ἓνα μεγάλο ἐπιβατικὸ ἀεροπλάνο ταξιδεύει πάνω ἀπὸ τὴ Νότια Ἀμερικὴ. Μεταφέρει τὰ μέλη μιᾶς ἐπιστημονικῆς ἀποστολῆς, ποὺ πηγαίνει νὰ κάνῃ ἀνασκαφὲς σὲ ἀρχαῖες πόλεις τῶν Ἰνκας, στὴ Βραζιλία.

Οἱ ἐπιστήμονες συζητοῦν μεταξὺ τους γιὰ τὶς ἀνασκαφές, ποὺ πρόκειται νὰ κάνουν καὶ γιὰ διάφορα ἐπιστημονικὰ ζητήματα.

Ξαφνικά, ένας ἀπ' αὐτοὺς φωνάζει:

— Κυττάξτε ἐκεῖ! Ἔνα περίεργο φαινόμενο!

Οἱ ἄλλοι κυττάζουν ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ ἀεροπλάνου καὶ βλέπουν μιὰ μικρὴ φλεγόμενη σφαῖρα, ὄχι μεγαλύτερη ἀπὸ μιὰ μπάλλα ποδοσφαίρου, νὰ ταξιδεύη στὸν ἀέρα, μέσα στὴ νύχτα, μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα!

Πρὶν οἱ ἐπιβάτες τοῦ ἀεροπλάνου προλάβουν νὰ καταλάβουν τί συνέβη, ἡ σφαῖρα φτάνει κοντὰ στὸ σκάφος καὶ τὸ χτυπάει στὸ μέρος τοῦ κινητήρος.

Τὸ ἀεροπλάνο τυλίγεται ἀμέσως ἀπὸ φλόγες, γέρνει, πέφτει πρὸς τὰ κάτω μὲ φόρα καὶ συντρίβεται πάνω στὴν πλαγιά ἐνὸς βουνοῦ!

Ἀπὸ τὰ μέλη τῆς ἐπιστημονικῆς ἀποστολῆς δὲν σώθηκε κανένας!

Πίσω, στὸ μέρος ὅπου τὸ μετέωρο, εἶχε συγκρουσθῆ μὲ τὸ ἀεροπλάνο, ἡ μικρὴ πυρινη μπάλλα στέκεται γιὰ μερικὲς στιγμὲς ἀσάλευτη, σὰν νὰ παρακαλουθῆ τὸ πῆσιμο τοῦ ἀεροπλάνου. Ἐπειτα ξεμακραίνει ὀλοταχῶς καὶ χάνεται μέσα στὸν οὐρανό!...

Ὁ νάνος
καὶ ἡ σφαῖρα

ΚΟΝΤΟΣΤΟΥΠΗΣ ὁ κωμικὸς σύντροφος τῶν Ὑπερανθρώπων μὲ τὴν παράξενη ψυχή, ποῦ εἶναι γεμάτη δειλία

καὶ συγχρόνως ἡρωϊσμό, εἶναι μελαγχολικὸς καὶ ἐκνευρισμένος.

Κάνει βόλτες στὸν κήπο τοῦ σπιτιοῦ, χειρονομώντας καὶ μόνολογώντας:

— Δὲν εἶναι ζωὴ αὕτη! Ὁταν δὲν ὑπάρχει κανένας κίνδυνος, καμμιά περιπέτεια, πλήττω! Πλήττω τρομερὰ καὶ δὲν ξέρω τί νὰ κάνω! Βαρῆμα: ποῦ ζῶ! Ὅταν πάλι ἔχουμε φασαρίες καὶ κινδύνους, ὅταν κανένας ἐχθρὸς θέλῃ νὰ ἐξολοθρευθῆ τὴν Ἀνθρώπινη, ἔχω λαχτάρεις καὶ χτυποκάρδια καὶ λιποθυμίες! Δὲν μπορῶ νὰ τὴν ὑποφέρω πρὸς τὴν ζωὴ αὕτη! Πρέπει νὰ φύγω! Νὰ πάω σὲ καμμιά ἄλλη χώρα ὅπου νὰ μὴν πλήττῃ κανεὶς, ἀκόμα κι' ὅταν δὲν ὑπάρχει κίνδυνος!

Σωπαίνει κανεὶ μερικὲς ἔξαλλες χειρονομίες καὶ συνεχίζει:

— Ποῦ νὰ πάω ὅμως; Σ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου εἶναι τὸ ἴδιο! Χμ! Μοῦ φαίνεται: πὼς ἀρχίζω νὰ νοσταλγῶ τὶς παλιὲς καλὲς μέρες, ὅταν ἔπαιρνα μέρος στὶς τιτανομαχίες ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τοῦ κόσμου!

Σηκώνει τὰ χέρια του ψηλὰ καὶ προσθέτει:

— Θεούλη μου! Κάνε νὰ δοκιμάσω ἕνα κίνδυνο! Ἔνα μικρό, πολὺ μικρὸ κίνδυνο! Τόσο δά! Ἴσα - ἴσα ποῦ νὰ τρομάξω λιγάκι κι' ἔπειτα νὰ περάσῃ! Ἴσα - ἴσα ποῦ νὰ χτυπήσῃ λιγουλάκι ἡ καρδιά μου καὶ νὰ φύγῃ ἡ πλήξι! Κά

νε, Θεούλη μου, νά...

Σωπαίνει. Τα μάτια του γουρλώνουν. Το στόμα του ανοίγει μιά πιθαμή.

Από τόν ούρανό κατεβαίνει μιά πύρινη μπάλλα! Είναι αρκετά μεγάλη και κιτρινοκόκκινες φλόγες σαλεύουν καθώς σκίζει γοργά τόν αέρα!

— Θεούλη μου!, τραυλίζει ό νάνος χλωμάζοντας. Έν τάξει! Τρόμαξα λιγάκι! Η καρδιά μου χτύπησε! Δέ νοιώθω πιά πληξι! Κάνε τώρα νά φύγη μακριά τó πράγμα αυτό πού κατεβαίνει από

Ό νάνος βρίσκεται καθισμένος πάνω στην πύρινη σφαίρα!...

τόν ούρανό! Κάνε νά χαθή αυτή ή μπάλλα! Δέν έχω όρεξη: σήμερα για... ποδόσφαιρο!

Μά ή πύρινη σφαίρα έξακολουθεί νά κατεβαίνει γοργά, Διό μέτρα πάνω από τόν Κοντοστούπη, σταματάει σα λείοντας τις φλόγες της ζωηρά!

Ό νάνος πέφτει στά γόνατα τα τρέμοντας.

— Έ; κάνει. Τι; Πώς; Άγιοι Πάντες! Τι είναι αυτό; Τι είσαι έσύ; Μάζεψε τις φλόγες σου, γιατί θά μου κάνης κανένα έγκλημα και θάχω τρεχάματα στους γιατρούς!

Η πύρινη μπάλλα χαμηλώνει πιό πολύ και σταματάει ένα μέτρο από τόν Κοντοστούπη, σαν νά θέλη νά τόν έξετάση από πολύ κοντά.

— Μή! Ξεφωνίζει ό νάνος. Όχι καρδούλα μου! Μή μου κάνης κανένα κακό! Κάνε μου τή χάρη νά φύγης! Δέ θέλω νά σε βλέπω! Όχι πώς δέν είσαι όμορφη, μπαλλίτσα μου! Είσαι και παραείσαι! Μέ θάμπωσε ή όμορφιά σου! Τόσο πολύ μέ θάμπωσε πού φοβάμαι μνη πάθω καμιά συκοπή! Καί... Μή! Όχι!

Η φλεγόμενη μπάλλα κινείται απότομα και τόν χτυπάει κατάστηθα.

Ό νάνος νοιώθει ένα τρομοκτικό κάψιμο σ' όλο του τó κορμί! Οί φλόγες τής μπάλλας τόν τυλίγουν σαν πλοκάμια χταποδιού! Η ίδια ή μπάλλα κολλάει πάνω στό πρόσωπο του Κοντοστούπη.

— «Άαααα!, κάνει ο δυστυχισμένος βοηθός των Υπερανθρώπων. Καίγομαι! Ψήνομαι! Καβουρδίζομαι! «Ωχ! Η καρδούλα μου!

Εύτυχώς που το κορμί του είναι άτρωτο στα χτυπήματα και στις φλόγες, χάρις σ' ένα φάρμακο, που του είχε δώσει κάποτε ο «Έλληνας» ο σοφός προστάτης της Άνθρωπότητος «Ε Λ Γ κ ρ έ κ ο. Διαφορετικά, ο Κοντοστούπης θα ψηφόνταν κυριολεκτικά.

Νοιώθει, όμως, να του έρχεται μιá λιποθυμία. Μά συκρατεί τον έαυτό του και κάνει κουράγιο γιατί καταλαβαίνει πώς, αν λιποθυμήσει, κινδυνεύει να έξοντωθή στην πραγματικότητα από τη φλεγόμενη μπάλλα.

Με μιá απεγνωσμένη προσπάθεια, κατορθώνει να σηκώσει το ένα χέρι του και να δώσει μιá γροθιά στην μπάλλα. Από το έσωτερικό της πύρινης σφαίρας βγαίνει ένας ήχος, που μοιάζει με στεναγμό!

Η μπάλλα τραβιέται μερικά μέτρα μακριά.

Ο νάνος παίρνει θάρρος.

— «Αν νομίζεις, γρυλλίζει, πώς μπορείς να τρομοκρατήσεις τον άτρόμητο Κοντοστούπη, είσαι γελασμένη, άγαπητή μου μπάλλα!

Και μ' ένα ξαφνικό πήδημα δρίσκεται καθισμένος επάνω της. Η πύρινη σφαίρα, σαν τρομαγμένη αρχίζει να πετάει στον άέρα, αφήνοντας σιγανά παράξενα βογγητά, ενώ ο νάνος

«Η Φλόγα σωριάζει άφθονες πύρινες σφαίρες στον άναίσθητο Κεραυνό!

νος —καθισμένος πάντα επάνω της— τη σφυροκοπάει με τις γροθιές του!

Μά δεν μπορεί να συνεχιστεί αυτό! Ο Κοντοστούπης νοιώθει ένα έντονο κάψιμο στα κάτω μέρη του σώματός του. Πηδάει από τη σφαίρα και, ενώ αυτή απομακρύνεται γοργά, ο νάνος με μιá κατακόρυφη βουτιά χώνεται από την άνοιχτή πόρτα της βεράντας στο σαλόνι του σπιτιού, όπου είναι συγκεντρωμένη η οικογένεια των Υπερανθρώπων!

— «Ωχ!, ξεφωνίζει. Βοή.

θεια! Φωτιά στα μπατζάκια μου!

Φλόγα,
ή Βασίλισσα του Κακού

ΒΑΖΟΥΝ όλοι τα γέλια. Ξέρουν καλά τόν Κοντοστούπη και τούς χωρίς λόγο φόβους του.

— Τί έπαθες, θείε Κοντοστούπη; ρωτάει ό 'Υπερέλληνας, τό Πα·δι—Θαύμα.

— Μου έπετέθη μιá μπάλλα!

— Μιά... μπάλλα; ρωτάει ό 'Υπεράνθρωπος γελώντας! Είχες πάει σέ κανένα ποδοσφαιρικό άγώνα;

— 'Υπεράνθρωπε!, φωνάζει ό νάνος. "Άφησε τίς κοροϊδίες γιατί θά μέ κάνης νά παραφερθώ! Μου έπετέθη μιá μπάλλα, σάς λέω! Μιά μπάλλα από φωτιά!

— 'Από... φωτιά; κάνει ό 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, έτοιμος νά βάλη πάλι τά γέλια. Αυτό είναι πολύ σοβαρό! Που σέ είχε πάρει ό ύπνος, Κοντοστούπη; Στόν κήπο ή στή βεράντα;

Τό πρόσωπο του νάνου γίνεται κατακόκκινο σάν ντομάτα. Δέν τόν πιστεύουν! Αυτός κινδύνευσε νά πεθάνη κι' οί φίλοι του δέν τόν πιστεύουν! Νομίζουν πώς είχε άπλώς δη ένα όνειρο!

Μέ νευρικές κινήσεις πηγαίνει κοντά στό ραδιόφωνο και γυρίζει τά κουμπιά.

— 'Αφού είστε τόσο ξερο-

κέφαλο!, λέει στούς άλλούς, σάς περιφρονώ! Θά άκούσω λίγη μουσική γιά νά καλμάρω τά ταραγμένα νεύρα μου!

Μιά εϋθυμη μουσική γεμίζει τό δωμάτιο. Τό τρομαγμένο πρόσωπο του Κοντοστούπη γαληνεύει. Κάθεται σέ μιá πολυθρόνα και κάνει:

— "Αααχ! 'Ωραία είναι έτσι! Τώρα μου φαίνεται και μένα σάν όνειρο αυτό που έπαθα! Τί όμορφη μουσική! Πώς μου καλμάρει τά νεύρα! Λές και είναι «καλμόλ»! Λές και...

Σωπαίνει. 'Η μουσική σταματάει ξαφνικά ν' άκούγεται. Μιά φωνή λέει:

«Προσοχή! 'Εδώ ραδιόφωνικός σταθμός Νέας 'Υόρκης! Διακόπτομε τή μετάδοσι μουσικής γιά άνακοινώσουμε μιá έκπληκτική είδησι. 'Η 'Ανθρωπότης θρίσκεται σέ κίνδυνο! 'Ενα νέο, μυστηριώδη τρομακτικό κίνδυνο! 'Από διάφορα σημεία τής 'Αμερικής τηλεγραφούν ότι πλοία άεροπλάνα, αυτοκίνητα, στρατιωτικές κατασκηνώσεις, κτίρια και μεμονωμένα άτομα ύπστησαν επί·θήσεις από πύρινες σφαίρες...».

'Ο Κοντοστούπης πετάγεται όρθιος, σάν νά τόν είχαν τσιμπήσει με βελόνα στήν πλάτη!

— Νάτο!, ούρλιαζει. 'Ακούτε; Πύρινες σφαίρες! Μπάλλες από φωτιά! Δέν ήταν όνειρο! 'Ηταν...

'Ο 'Υπεράνθρωπος τόν άρπάζει, τού φράζει τό στόμα

μὲ τὴν παλάμη του καὶ τὸν καθίζει στὴν πολυθρόνα.

— Πάμε! Τοῦ λέει. Θέλου με ν' ἀκούσουμε!

«Πύρινες σφαίρες — συνεχίζει ὁ ραδιοσταθμὸς — ποὺ βάζουν φωτιά σ' ὅ,τι ἀγγίζουσιν! Μιὰ παράξενη φωτιά, ποὺ δὲ σβήνει μὲ τίποτα ὤσπου νὰ κάψει ἐντελῶς τὰ ἀντικείμενα! Οἱ πύρινες σφαίρες μετακινούνται ταξιδεύοντας στὸν ἀέρα καὶ μετὰ τὴν ἐπίθεσι φεύγουν σὰ νὰ τὰ καθοδηγοῦν ζωντανὰ πλάσματα! Εἶναι ἀκόμα ἀγνωστο ἀπὸ ποῦ προέρχονται οἱ πύρινες αὐτὲς σφαίρες, τί τίς κινεῖ καὶ ποιοὺς εἶναι ὁ σκοπὸς τῶν ἐπιθέσεων τους!... Μιὰ στιγμή! Μόλις τώρα ἔφθασε μιὰ σημαντικὴ εἰδησι, ποὺ ἐξηγεῖ ὡς ἕνα σημεῖο τὴν προέλευσι τῶν πυρίνων σφαιρῶν.. Εἶναι ἕνα μήνυμα, ἕνα εἶδος τελεγραφοῦ πρὸς τὴν Παγκόσμια Κυβέρνησι τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν! Ἀκούστε το:»

Καὶ ὁ ἐκφωνητὴς τοῦ σταθμοῦ διαβάζει:

«Ἐγὼ ἡ Φ λ ὀ γ α, ἡ Βασίλισσα τοῦ Κακοῦ, καλῶ τὴν Παγκόσμια Κυβέρνησι νὰ ὑποταχθῇ στὶς διαταγές μου! Ἀπαίτῳ ν' ἀλλάξουν ἀμέσως οἱ νόμοι ὅλων τῶν χωρῶν! Οἱ νόμοι, ποὺ προστατεύουν τὸ Καλὸ καὶ καταδικάζουν τὸ Κακό, θὰ ἀντικατασταθοῦν ἀπὸ νόμους, ποὺ θὰ προστατεύουν τὸ Κακό ἐναντίον τοῦ Καλοῦ! Οἱ κλέφτες, οἱ συκοφάντες, οἱ ἐκβιαστές, οἱ αἰσ-

χροκερδεῖς, οἱ καταχραστὲς, οἱ δολοφόνοι, δὲν θὰ τιμωροῦνται στὸ μέλλον. Ἀπεναντίας, θὰ τιμωροῦνται ὅσοι δὲν ἐγκληματοῦν, ὅσοι εἶναι καλοὶ καὶ φιλεύσπλαχνοὶ καὶ βοηθοὺν τοὺς συναθρώπους των! Οἱ θρησκείες θὰ καταργηθοῦν καὶ μόνο ἕνας θεὸς θὰ ὑπάρχη: ὁ Βελζεβούλ, ὁ Θεὸς τοῦ Κακοῦ!.. Δίνω προθεσμίαι τοιῶν μερῶν στὴν Παγκόσμια Κυβέρνησι γὰ ν' ἀποφασίσῃ!

Ἄν σὲ τρεῖς μέρες δὲν ἔχω πάρει ἀπάντησι μέσω τοῦ οαδιοφωνικοῦ σταθμοῦ, θὰ ἐξαπολύσω ἐναντίον τῆς Γῆς τὴν πιὸ τρομερὴ καταστροφή ποὺ ἔχει γνωρίσει ποτὲ ὁ πλανήτης σας! Ὁ πύρινος στρατὸς μου θὰ κάψει τίς πόλεις σας καὶ τὰ δάση σας τὰ πλοῖα σας καὶ τὰ ἀεροπλάνα σας! Τίποτα δὲ θὰ ἀμπορέσῃ νὰ σὰς σώσῃ ἀπὸ τὴν ὄργη μου!

Καὶ ἡ φωνὴ τοῦ ὁμιλητῆ συνεχίζει:

«Εἶμαι κατάπληκτος! Δὲν μπορῶ νὰ πιστέψω αὐτὰ ποὺ διαβάσα! Δὲν μπορῶ νὰ τὰ πιστέψω! Σίγουρα, πρόκειται γὰ κάποια φάρσα ἐνός.»

— Φάρσα εἶσαι... ἐσύ, μπουμπουνοκέφαλε!, φωνάζει ὁ Κοντοστούπης. Ἐδῶ ὁ κόσμος καίγετα: καὶ σύ...

Οὐρλιαχτὰ ἀντηχοῦν ξαφνικὰ ἔξω, στὸ δρόμο. Ἀνατριχιαστικὰ οὐρλιαχτὰ φρίκης καὶ τρόμου! Ὀμαδικὰ οὐρλιαχτὰ ἀπὸ ἀθρώπινα λαρυγγία!....

Ἡ πύρινη μάχη

ΜΕ ΜΙΑ ταυτόχρονη ἐκτίναξη, οἱ Ὑπεράνθρωποι πετάγονται ἔξω. Τὸ θέσιμα ποῦ ἀντικρύζουν εἶναι τρομακτικό.

Δεκάδες πύρινες σφαίρες ἄλλες μεγάλες κι' ἄλλες μικρές κατεβαίνουν ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἀφήνοντας πίσω τους ἑλαφρὸ καπνὸ. Οἱ μεγάλες πέφτουν πάνω σὲ μεγάλα κτίρια, ποῦ ἀρπάζουν ἀμέσως φωτιά! Οἱ μικρότερες πέφτουν σὲ πιὸ μικρά σπιτία καὶ σὲ διαβάτες.

Ἐκατοντάδες φλογισμένα ὄντα πέφτουν πάνω στὸν Ἐλ Γ κ ρ ἔ κ ο καὶ στὴν Ἀστραπή...

Σκηνὲς φρίκης διαδραματίζονται, σκηνὲς ἀπερίγραπτες καὶ ἀπάνθρωπες, καθὼς τὰ σπιτία καὶ οἱ ἄνθρωποι καίγονται!

— Ἐμπρὸς, παιδιὰ!, φωνάζει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Ὁ κόσμος κινδυνεύει!

Τὰ γόνατα τῶν Ὑπερανθρώπων λυγίζουν καὶ τεντώνονται ἀπότομα καὶ οἱ ἥρωές μας ἀπογειώνονται μὲ μιὰ ἐκτίναξη. Ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ γιὸς τοῦ Κεραυνός, ἡ κόρη τοῦ Ἀστραπή, ὁ μεγάλος Ἑλληνας Ἐλ Γ κ ρ ἔ κ ο καὶ ὁ Ὑπερέλληνας, τὸ Παιδί - Θεῶμα, ρίχνονται ἐναντίον τῶν πύρινων σφαιρῶν, ποῦ σκορπίζουν τὴ φωτιά καὶ τὸν ὄλεθρο στὴ Νέα Ὑόρκη.

Μιὰ ἀλλόκοτη μάχη ἀρχίζει, μιὰ μάχη ποῦ μόνο σ' ἕνα ἐφ'απ'αὐτὸ ὄνειρο θὰ μπορέσει νὰ δῆ κανεὶς.

Οἱ σφαίρες σὰν ὠδηγημένες ἀπὸ πλάσματα μὲ σκέψη καὶ ἐπίδεξιότητα, κάνουν γοργοὺς ἐλιγμοὺς στὸν ἀέρα γιὰ νὰ ἀποφύγουν τὰ χτυπήματα τῶν Ὑπερανθρώπων. Καὶ τὸ κατορθώνουν.

Ὅχι ὄλες ἄμως. Δυὸ ἀπὸ αὐτὲς χτυπιούνται ἢ μιὰ ἀπὸ τὴ γροθιά τοῦ Ὑπερανθρώπου καὶ ἡ ἄλλη ἀπὸ τὴ γροθιά τοῦ Ὑπερέλληνα!

Αὐτὸ ποῦ ἐπακολουθεῖ εἶναι ἐκπληκτικό.

Οἱ δυὸ σφαίρες στριφογυρίζουν γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτοὺς, ἐνὼ πελώριες φλόγες ξεπηδοῦν ἀπὸ μέσα τους. Ἐπειτα παύουν νὰ στριφογυρί-

ζουν, μένουν για μία στιγμή ακίνητες, ενώ από μέσα τους εξακοντίζονται συντριβάνια φωτιάς, σβήνουν, μαυρίζουν και πεφτούν στο έδαφος.

Την ίδια στιγμή όμως, μία όμας από δέκα πύρινες σφαίρες όρμεί εναντίον του Ύπερανθρώπου και οι φλόγες τους τον άγκαλιάζουν άπ' όλες τις μεριές. Ένα ούρλιαχτό πόνου βγαίνει από το στήθος του ήρωος των ήρώων. Νοώθει το κορμί του να φλογίζεται και να πυρακτώνεται!

Με τις αίσθήσεις του μισοχαμένες, πέφτει προς το έδαφος!

Πριν φτάση κάτω όμως, συνέρχεται και ρίχνεται σε μία θυελλώδη άντεπίθεση. Όρμάει ανάμεσα στις πύρινες σφαίρες και δρά με γρηγοράδα και όρμητικότητα κεραυνού.

Οι γροθιές του χτυπούν τέσσερις από τους άλλόκοτους αντίπαλους του, που παθαίνουν ότι και οι δύο πρώτες σφαίρες : εξακοντίζουν φλόγες, σβήνουν και πέφτουν. Με τα πόδια του, κλωτσάει δυό άλλες, που εξοντώνονται με τον ίδιο τρόπο. Με το κεφάλι χτυπάει μία πολύ μεγάλη πύρινη σφαίρα, που όμως άντέχει στο χτύπημα, μολονότι από το έσωτερικό της βγαίνει ένα βογγητό, που θυμίζει πληγωμένο θηρίο!

Πιο πέρα, ο μικρός Ύπερ-έλληνας κάνει κι' αυτός θραύσι. Πετώντας με πρωτοφανή ταχύτητα, άποφεύγει τις όμα

Ή γροθιά του ταχύτατου Ύπερ-έλληνα χτυπάει κατάμουτρα τη Βασίλισσα του Κακού!

δικές επίθεσεις των σφαιρών και χτυπάει. Σε κάθε χτύπημά του μία πύρινη σφαίρα έξοντώνεται!

Ο Κεραυνός δέν παίρνει μέρος στη μάχη. Ξεφεύγει από τον κλοιό που έχουν σχηματίσει γύρω από τους Προστάτες της Άνθρωπότητας έκατοντάδες πύρινες σφαίρες, και άσχολεϊται με το να σβήνη τις μεγάλες πυρκαϊές που άπειλούν να μεταδοθούν σ' όλόκληρη την πόλι και να την κάψουν όλοτελα!

Για να σταματήσει τη με-

τάδοσι τῆς φωτιάς, ρίχνεται πάνω στα καίόμενα κτίρια και τὰ γκρεμίζει ἕνα-ἕνα σβήνοντας τις φλόγες με τὰ χέρια του και με τὰ πόδια του!

Ἐκεῖνοι ὅμως ποὺ δρῖσκονται σὲ δύσκολη θέσι εἶναι ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο και ἡ Ἀστραπή. Πρὶν προλάβουν νὰ ἐπιτεθοῦν, ἑκατὸ μεγάλες και μικρὲς πύρινες μπάλλες τοὺς ζώνουν ἀπὸ παντοῦ. Ἀμέτρητες φλόγες τοὺς τυλίγουν. Μετὸ σωμα φλογισμένο και πυρακτωμένο, σχεδὸν λιποθυμοὶ πέφτουν!

Οἱ σφαίρες τοὺς ἀκολουθοῦν ἀπο κοντὰ και συνεχίζουν τὴν ἐπίθεσι τοὺς, κάτω στὸ ἔσχατος.

Γιὰ μιὰ - δυὸ στιγμές, ὁ Ἕλληνας και ἡ γυναίκα του ἀντιστέκονται: με ἀνάμα χτυπήματα. Ἐπειτα ὅμως, χάνουν ἐντελῶς τις αἰσθήσεις τοὺς, γέρνουν και σωριαζονται χάρω.

Οἱ ἀλλόκοτοι ἀντίπαλοὶ τοὺς ἐξακολουθοῦν νὰ σωριάζονται ἐπάνω τοὺς. Τὰ κορμιά τοὺς πυρακτώνονται, σάν σίδηρο ποὺ εἶχει μείνει πολλὴ ὥρα στὴ φωτιά!

Ὁ... τερματοφύλακας

ΕΝΩ ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ Ὑπερέλληνας μάχονται με ἐπιτυχία ἐναντιὸν τῶν φλεγόμενων σφαιρῶν, ἐνῶ ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο και ἡ Ἀστραπή κινδυνεύουν νὰ ἐξοντωθοῦν κάτω ἀπὸ τὸν ἀδιάκοπο βομβαρ

δισμὸ τῶν τρομερῶν ἀντιπάλων τοὺς, ὁ Κεραυνὸς συνεχίζει τὸ ἔργο του.

Σβήνει τις πυρκαϊῆς τὴ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη, σώζει ἀνθρώπους ποὺ κινδυνεύουν, ἀπομακρύνει τὰ πλήθη τῶν διαβατῶν ἀπὸ τις ἐπικίνδυνες περιοχές.

Ὁ Κοντοστούπης, ἐξἄλλου ποὺ εἶχει μείνει πίσω στὸ σπίτι τῶν Ὑπεράνθρώπων, παρακολουθεῖ με φρίκη τὴν τραμακτικὴ σκηνὴ τῆς μάχης τῶν ἡρώων μας με τις πύρινες μπάλλες.

— Δόστε τοὺς, Ὑπεράνθρωποι! Τσακίστε τις τις παλιομπάλλες! Ἐξοντώστε τις πρὶν θυμώσω και θυμηθῶ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἤμουν ἄσσοσ σπὸ.. ποδόσφαρο.

Ξαφνικά, ὁ νάνος προσέχει ὅτι ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο και ἡ Ἀστραπή δὲν φαίνονται πουθενά.

— Τί νάγιναν; μούρμουρίζει. Ποῦ πήγαν; Μήπως;...

— Θεέ μου!, ἀκούει δίπλα του τὴ φωνὴ τῆς Ἐλσας τῆς γυναίκας τοῦ Ὑπεράνθρώπου. Τοὺς ἐχτύπησαν οἱ φριχτὲς αὐτὲς σφαίρες και τοὺς ἔρριξαν κάτω! Ἐκεῖ, πίσω ἀπὸ τὸν οὐρανοξύστη ἐκεῖνο!

— Τρέχα, ὠραίε μου Κοντοστούπη!, λέει ἡ μικροσκοπικὴ Ἐλχίνα με τὸ πανάσχημο πράσινο μούτρο τῆς συσπασμένο κωμικὰ ἀπὸ τὴ φρίκη. Σώσε τοὺς!

— Ἐ; κάνει ὁ νάνος χαζά. Ἐγώ; Χμ!... Ναι, βέβαια... ἐγώ! Ἐγώ εἶμαι ὁ... Προστά-

της τῶν Προστατῶν τῆς Ἀνθρωπότητος!

Καί, κάνοντας τὴν ἀνάγκη φιλοτιμία γιὰ νὰ μὴ ρεζιλευτῆ μπροστὰ στὰ μάτια τῆς Ἐλχίνης, ποὺ τὸν θαυμάζει σὰν θεό της, ὁ Κοντοστούπης ἀπογειώνεται.

Καθὼς πετάει, μωρμουρίζει:

— Ἄγιε Πέτρο, ἔρχομαι! Ἐτοίμασε τὰ χρυσὰ κλειδιά σου νὰ μοῦ ἀνοίξης τὴν πύρρα τοῦ Παραδείσου καὶ δόσε διαταγὴ στὰ... Χερουβείμ νὰ μοῦ ἐτομάσουν ἕνα... μαλακὸ κρεβάτι ἀπὸ ἀνάλαφρα συννεφάκια! Τὸ κορμί μου θὰ εἶναι πολὺ κορασμένο μετὰ τὴ μάχη καὶ θὰ χρειαστῶ ἀπόλυτη ἀνάπαυσι! Θὰ κοιμηθῶ μέρες ὀλόκληρες, ὅταν ἔρθω σὲ λίγο στὸν Παράδεισο! Εἶδοποίησε, λοιπὸν, τὰ ἀγγελούδια νὰ σταματήσουν τὰ τραγούδια τους ὅταν θὰ πλαγιάσω, γιὰ νὰ μὴν ἔχουμε τίποτα φασαρίες! Ἐλπίζω νὰ ὑπάρχη καὶ στὸν Παράδεισο μιὰ διαταγὴ, ποὺ νὰ ἀπαγορεύη τὰ ἄσματα τὴν ὥρα ποὺ κοιμάται ὁ κόσμος! Ἐπίσης Ἄγιε Πέτρο μου, θέλω νὰ... Παναγίτσα μου! Τί κακὸ εἶναι αὐτό;

Ἐχει φτάσει πάνω ἀπὸ τὸ μέρος, ὅπου ὁ Ἐ λ Γ κ ο ἔ κ ο καὶ ἡ Ἀστραπή, λιπόθυμοι, μὲ τὰ κορμιά τους πυράκτωμένα, δέχονται ἀδιάκοπα τὴν ἐπίθεσι ἀμέτρητων πύρινων σφαιρῶν.

— ὦ, τὸ καημένο τὸ κορίτσι! φωνάζει. ὦ, τὸ καημέ-

νο τὸ παληκάρη! Ἄγιε Ὁνούφριε, προστάτη μου, δόσε μου δύναμι νὰ τοὺς σώσω!

Καὶ ὁ ἠρωϊκὸς νάνος ξεχνώντας τὸ φόβο του καὶ τὸν κίνδυνο ποὺ διατρέχει, κατεβαίνει πρὸς τὰ κάτω μὲ ὀρμὴ δόμβας, ποὺ πέφτει ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο.

Ρίχνεται πάνω στὶς πιὸ κοντινὲς σφαίρες καὶ οἱ γροθιές του ἀρχίζουν νὰ δουλεύουν μὲ πυρετώδη γρηγοράδα. Οἱ πιὸ μικρὲς σφαίρες ἐξοντώνονται κάτω ἀπὸ τὰ χτυπῆματά του. Οἱ μεγαλύτερες ὁμως ἀντέχουν καὶ, σαλεύοντας ἄγρια τὶς φλόγες τους, ὀρμοῦν ἐναντίον του!

Τότε ὁ νάνος ἔχει μιὰ ξαφνικὴ ἐμπνευσι.

Ἀρπάζει μιὰ μικρὴ σφαῖρα, καθὼς αὐτὴ τοῦ ἐπιτίθεται καὶ τὴν ἐκσφενδονίζει ἐναντίον τῶν ἄλλων οὐρλιάζοντας:

— Ὁ τερματοφύλακας Κοντοστούπης μπαίνει στὸν ἀγῶνα! Τρέυετε ἀντίπαλοι! Γιόχουσου!

Ἡ πύρινη σφαῖρα πηγαίνει καὶ χτυπάει μὲ ὀρμὴ πάνω σὲ μιὰ μεγαλύτερη. Ἐνας ξερός κοτόσ καὶ δυὸ βογγητὰ ἀκούγονται. Οἱ δυὸ σφαῖρες ἐξσκορτίζουν φλόγες γύρω κι' ἐπειτα πέφτουν σθηστές!

— Θεωρᾷ συγχαρητήρια!, λέει στὸν ἑαυτὸ του ὁ νάνος.

Ἀσπάζει μιὰ ἄλλη σφαῖρα καὶ τὴν ἐκσφενδονίζει κι' ἐπειτα κι' ἄλλη κι' ἄλλη κι' ἄλλη. Οἱ παράξενοι καὶ τρομεροὶ ἀντίπαλοί του πέφτουν

δυό - δυό στο έδαφος.

Μπροστά στον κίνδυνο που διατρέχουν, οι πύρινες σφαίρες έγκαταλείπουν τον Έ λ Γ κ ρ έ κ ο και την Άστραπή και ρίχνονται όλες μαζί έναντιον του Κοντοστούπη.

“Έ!, φωνάζει αυτός. Αυτό είναι άτιμο! “Όχι» όλοι μαζί! “Ένας - ένας άν είσαστε... άντρες! “Ένας ένας... ώχ! Πεθαίνω!

“Ενώ οι σφαίρες χτυπούν απ’ όλες τις μεριές τον Κοντοστούπη, πυρακτώνοντας το μικροσκοπικό κορμί του, ό Έ λ Γ κ ρ έ κ ο και ή Άστραπή συνέρχονται. “Η άντοχή του οργανισμού τους είναι τόσο μεγάλη, ώστε μέσα σε λίγες στιγμές άνακτούν τις αισθήσεις τους και τις δυνάμεις τους!

“Ο Έλληνας κυττάζει γύρω.

“Ο ‘Υπεράνθρωπος και ό ‘Υπερέλληνας μάχονται με άν δρεΐα και έπιτυχία μακρούα, ψηλά στον άέρα, πάνω από δυό μακουνές συνοικίες της Νέας ‘Υόρκης.

“Ο Κεραυνός φαίνεται να άνυψώνεται και να χαμηλώνη διαδοχικά στο κέντρο της πόλεως, σβήνοντας τις πυρκαΐες. “Ο Κοντοστούπης έχει μεταβληθή σε ένα πυρακτωμένο κορμί και πέφτει προς τη γη κληγγημένος από τις πύρινες σφαίρες.

Με μιá γοργή κίνηση, ό Έ λ Γ κ ρ έ κ ο τραβάει το τρομερό πιστόλι του με τις πολλές σκανδάλες, που ή κάθε μιá

τους έξαπολύει από μιá διαφορετική καταστρεπτική δύναμη!

Σημαδεύει μιá ομάδα από σφαίρες, πίσω από τον Κοντοστούπη και πιέζει τη σκανδάλη της ατομικής ένεργείας.

Αυτό που έπακολοθει είναι τοομακτικό.

Μόλις ή δύναμις της ατομικής ένεργείας άγγίζει τις σφαίρες, μιá άφάνταστα δυνατή έκρηξις γίνεται. Φλόγες ύψώνονται ψηλά προς τον ουρανό, κάτω προς τη γη και προς τα πλάγια!

“Ο Έ λ Γ κ ρ έ κ ο κι ή Άστραπή κι ή Κοντοστούπης τινάζονται χίλια μέτρα μακρούα. “Όσα κτίρια βρίσκονταν σε άπόστασι διακοσίων μέτρων από το σημείο της έκρηξεως, καταρρέουν.

Στο έδαφος, κάτω από το σημείο της έκρηξεως, έχει τώρα σχηματιστή μιá τεράστια και βαθειά τρύπα!

Τό κόλπο
του “Ελληνα

Ο ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ είναι κατάπληκτος. Δεν περιμενε μιá τέτοια καταστροφή.

— Περιέργο!, μουρμουρίζει. “Αντι να διαλυθούν, οι πύρινες σφαίρες έξεροάγησαν! Και έξεροάγησαν με δύναμη ατομικής δάμβας.

Βάζει το πιστόλι του στη θήκη του προσθέτοντας:

— Δεν πρέπει να χορησιμοποίησω άλλο το πιστόλι μου,

δσο τουλάχιστο θρικόμαστε πάνω από τη Νέα Υόρκη! 'Υπάρχει φόβος να καταστραφή ολόκληρη ή πόλις από τις έκρηξεις τών σφαιρών!

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Κεραυνός, πού συνεχίζει τὸ ἔργο του γοργά, δακιδιάζει μιά από τις πὸ μεγάλες ἐκπλήξεις τῆς ζωῆς του.

Μιά μεγάλη μορφή κάνει τὴν ἐμφάνισί της στὸν οὐρανὸ καὶ κατεβαίνει σκίζοντας γοργά τὸν ἀέρα.

Εἶνα μιά γυναίκα. Μιά πολὺ ὁμορφή γυναίκα με τέλειο σῶμα,, πού ὅμως εἶναι μισή φορὰ μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ σῶμα ἐνὸς κανονικοῦ ἀνθρώπου!

Εἶνα ντυμένη με ἐλάχιστα ρούχα ἀπὸ δέρμα ζῶων. Στὸ κεφάλι της φορεῖ μιά μικρὴ περικεφαλαία με λοφίο καὶ δυὸ ἄσπρα κέρατα!

Στὸ χέρι της κρατᾷ ἓνα πελώριο σπαθί!

Πρὶν ὁ Κεραυνὸς προλάβη νὰ συνέλθη ἀπὸ τὴν ἐκπληξί του, ἡ ἀλλόκοτη αὐτὴ γυναίκα φτάνει κοντὰ του καὶ με μιά γοργὴ κίνηση τὸν χτυπάει με τὴ σπάθα της στὸ κεφάλι!

Τὸ κορμὶ τῶν Ὑπερανθρώπων εἶναι ἄπρωτο καὶ ὁ Κεραυνὸς δὲν τραυματίζεται, μολοντί τὸ χτύπημα αὐτὸ θὰ μπορούσε νὰ τσακίση ἀκόμα καὶ τὸν θῶρακα ἐνὸς τάνκ!

Ἡ σπαθὶά ὅμως εἶναι τόσο τρομερὴ, ὥστε ὁ γιὸς τοῦ Ὑπερανθρώπου χάνει τις αἰσθήσεις του γιὰ μερικὲς στιγμές! Αὐτὸ εἶναι ἀρκετὸ γιὰ

τὴν παράξενη καὶ τρομερὴ γυναικα.

Ἄνοιγει τὸ στόμα της καὶ ἀπὸ τὸ λαρύγγι της βγαίνει ἓνα κυματιστὸ διαπεραστικὸ οὐριαχτό. Ἀμέσως, ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ οὐρανοῦ, δεκάδες πύρινες σφαῖρες κατεβαίνουν γοργά καὶ συγκεντρώνονται γύρω της!

Ἡ γυναίκα τις ἀρπάζει μιά - μιά καὶ τις πετάει ἐναυτίον τοῦ Κεραυνοῦ πού εἶναι πεσμένος χάμω θάβοντας τὸν κυριολεκτικὰ μ' αὐτὲς καὶ κάνοντας τὸ κορμὶ του νὰ πυρακτώνεται!

Μιά δυνατὴ φωνὴ βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα της, γεμάτη σαρκασμὸ καὶ σατανικότητα:

— "Ἦθελες νὰ ἐμποδίσης τὸ ἔργο μου, ἔ; Τὸ ἔργο τῆς Φλόγας, τῆς βασιλίσσας τοῦ Κακοῦ! Πέθανε, λοιπὸν, ἀφοῦ τὸ θέλεις!

Καί, καθὼς τὸ κεφάλι τοῦ Κεραυνοῦ, πυρακτωμένο ἀπὸ τὸ ἀγκάλιασμα τῶν φλογῶν, ἐξέχει ἀπὸ τὸ σωρὸ τῶν πύρινων σφαιρῶν, σηκώνει ψηλὰ τὸ σπαθί της καὶ ἐτοιμάζεται νὰ τὸ κατεβάσῃ μ' ὅλη της τὴν ὑπερφυσικὴ δύναμι!

Στὴν κατάστασι πού εἶναι ὁ Κεραυνὸς, δὲν εἶναι καθόλου ἀπίθανο νὰ τοῦ γαρήσῃ τὸ θάνατο τὸ σπαθὶ τῆς Φλόγας!

Μὰ ἡ τρομερὴ γυναίκα δὲν προλαβαίνει νὰ χτυπήσῃ.

Ὁ Ἐλγκρέκο τὴν βλέπει ἀπὸ μακρὰ καὶ καταλαβαίνει τὸν κίνδυνο πού διατρέ

χει ο αδελφός της αγαπημένης του γυναίκας.

Τραβάει το πιστόλι του, σημαδεύει τη Φλόγα και πιέζει τη σκανδάλη της άτομικής ενέργειας.

Η Φλόγα, χτυπημένη κατ'αίσθητο από την τρομακτική δύναμη του πιστολιού του Έλφονα, τινάζεται πενήντα μέτρα μακριά, ζαλισμένη ασταθισμένη, αλλά ανέπαφη! Το κορμί της είναι κι' αυτό άτρωτο σαν τα κορμιά των Υπερανθρώπων!

Από το στήθος της ξεπηδάει ένα δρυχηθμός λύσσας και θυμού. Ένα διαπεραστικό κυματιστό ούρλιαχτό αντηχεί.

Άμέσως, οι πύρινες σφαίρες, που σκεπάζουν το κορμί του Κεραυνού ανυψώνονται και όρμουν έναντιον του Έλφονα.

Αυτός εφορμάζει ένα στρατηγικό κόλπο.

Ανυψώνεται προς τον ουρανό, κάνοντας έτσι και τις σφαίρες που τον κυνηγούν να ανυψωθούν κι' αυτές.

Όταν φτάνη σε ύψος πέντε χιλιάδων μέτρων πάνω από τη Νέα Υόρκη, ο πονηρός Έλληνας τραβάει το πιστόλι του και γυρίζει.

Πιέζει τη σκανδάλη της άτομικής ενέργειας μιά, δύο, τρεις... δέκα φορές!

Μιά τρομακτική έκρηξις επακολουθεί εκεί ψηλά, στον αέρα!

Ο ουρανός γεμίζει φλόγες! Μια άορατη δύναμη έκσφενδο-

νίζει τον Έλφονα κροτά!

Όταν οι φλόγες της έκρηξεως, χάνονται, οι πύρινες σφαίρες δεν υπάρχουν πιά!

Ο Έλφονα, ικανοποιημένος για την αποτελεσματικότητα του στρατηγικού κόλπου του, γέρνει το κορμί του προς τα κάτω, προς την πόλη της Νέας Υόρκης, όπου σε δεκάδες σημεία μαίνονται οι φλόγες των πυρκαϊών!

Όταν χαμηλώνει άρκετά, βλέπει ένα θέαμα που τον γεμίζει φρίκη.

Έκατοντάδες πύρινες σφαίρες με έπικεφαλή τη Φλόγα τη Βασίλισσα του Κακού έχουν αρχίσει μιά φοβερή επίθεση έναντιον των ήρώων του Καλού!

Το Παιδί και η Γιγάντισσα

Η ΜΑΧΗ είναι τρομακτική. Οι Υπεράνθρωποι άμύνονται όσο πιο καλά μπορούν, μιά ή δύναμη των αντίπαλων τους δεν είναι εύκαταφρόνητη και ο αριθμός τους είναι συντριπτικός.

Η Φλόγα, με τη σπάθα της, φέρνει σε δύσκολη θέση τους Υπεράνθρώπους, που εφορμάζουν τώρα το σύστημα του Κευτοστούπη. Αντί να χτυπούν με τις γροθιές τους τις σφαίρες, έξοντώνοντας τις μιά - μιά, τις αρπάζουν με τα χέρια τους και τις έκσφενδονίζουν έναντιον των άλλων

μέσα στο σωρό, εξοντώνοντάς τις πέντε - πέντε!

Ο Ύπερέλληνας δὲν άσχολεΐται με τίς φλογισμένες μπαλλές. Έχει στρέψει όλη του την προσοχή στη Φλόγα και, στριφογυρίζοντας γύρω από τη γιγάντια γυναίκα με ίλιγγιώδη, δαιμονισμένη γρηγοράδα την χτυπά στο πρόσωπο, με τη μικρή αλλά και θαυματουργή γροθιά του.

Η Φλόγα κλονίζεται και πέταγεται μακριά σε κάθε χτύπημα και, μουγγρίζοντας με λύσσα, όρμάει κάθε τόσο για να χτυπήσει τον Ύπερέλληνα τότε με το σπαθί της, τότε με τη γροθιά του ελεύθερου χεριού της και τότε με τα κέρατα της περικεφαλαίας της!

Μά το Παίδι-Θαύμα, ό εξακουστός γιός του Έλ Γ κ ρ έ κ ο που είναι το πιο γοργό πλάσμα του κόσμου, αποφεύγει με επίδεξιες ταχύτατες συστροφές τα χτυπήματά της και συνεχίζει την επίθεσί του.

Ξαφνικά, όμως, μιά κραυγή από το μέρος του Ύπερ ανθρώπου, άποσπά την προσοχή του Ύπερέλληνα.

Η Φλόγα δε χάνει την εύκαιρία. Το ώπλισμένο μπράτσο της κινείται με άφάνταστη όρμη και ή πελώρια σπάθα χτυπάει το παιδί στη μέση!

Τό κορμί του Ύπερέλληνα έκσφειβονίζεται χιλιάδες μέτρα μακριά, μέσα στον άέρα, σαν να τό είχε πετάξει τό χέρι ενός κυκλώπιου γίγαντα!

Με τίς αισθήσεις χαμένες από τό καταπληκτικό χτύπημα της Φλόγας, ό Ύπερέλληνας ταξιδεύει στον άέρα, όλόισια προς τα πάνω, κι έπειτα πέφτει γοργά, διαγράφοντας ένα μεγάλο ήμικύκλιο.

Η Βασίλισσα του Κακού κάνει μιά κίνηση και μιά μεγάλη πύρινη σφαίρα ξεκινάει άμέσως και τον παίρνει από πίσω!

Συμβαίνει κάτι έντελώς άπροσδόκητο. Το άναίσθητο κορμί του παιδιού πέφτει μέσα στον κήπο του σπιτιού των Ύπερανθρώπων, λές και τον ώδήγησε εκεί ένα άόρατο χέρι.

Πέφτει στη βεράντα με ύπόκωφο γδούπο, που τραντάζει όλόκληρο τό σπίτι μπροστά στα πόδια της Έλσας και της Λάουρας, της άρραβωνιαστικής του Κεραυνού!

— Θεέ μου ! φωνάζει ή Έλσα.

— Τό καημένο τό παιδάκι!, φωνάζει ή Λάουρα.

Γονατίζουν κι' οί δυο κοντά του για να τον περιποιηθούν.

Την ίδια στιγμή όμως, άντηχεί πίσω τους στριγγή ή τρομαγμένη φωνή της Έλχίνας:

— Προσέξτε! Κυρία Έλσα! Κυρία Λάουρα! Μιá πύρινη σφαίρα! Έρχεται κατά δώ!

Οί δυο γυναίκες πετάγονται όρθιες.

Μιá μεγάλη φλεγόμενη

Ἄνμεσα στις διαβολικὲς πύρινες σφαίρες, στὴ φλόγα, τὴ Βασίλισσα τοῦ Κακοῦ καὶ στοὺς Ὑπερανθρώπους, διαξάγεται μιὰ ἐξοντωτικὴ μάχη, ὅπου ὁ θάνατος ἔχει τὸ λόγο!...

μπάλλα έρχεται όλοταχώς άφήνοντας πίσω της έναν έλαφρό καπνό! Είναι ή σφαίρα, που είχε πάρει από πίσω τον 'Υπερέλληνα κατά διαταγήν τής Φλόγας.

Οί γυναίκες δέν έχουν τον καιρό νά φύγουν, νά κρυφτούν μέσα στο σπίτι. "Άλλωστε, κι' άν ακόμα προλάβαιναν νά μπούν στο σπίτι, ή πύρινη σφαίρα θά χτυπούσε επάνω του, θά τού έβαζε φωτιά και θά καγόταν κι' αυτές μαζί του!

Μένουν, λοιπόν, ασάλευτες, με τά πρόσωπα συσπασμένα από τον τρόμο, ενώ ή πύρινη σφαίρα πλησιάζει όλοένα με μεγάλη ταχύτητα!

Είναι πιά τώρα σίγουρες για τó θάνατο! Είναι καταδικασμένες νά καούν ζωντανές, χτυπημένες από τó πύρινο αυτό όν, που κινείται σαν κάτι ζωντανό και λογικό.

Ή φλεγόμενη μπάλλα έχει φτάσει σε απόστασι δυό μόνο μέτρων! Οί γυναίκες νοιώθουν κόλας νά τίς τσουρουφλίξη ή κάψα της. Ή "Έλσα κλείνει τά μάτια της, ψιθυρίζοντας μιá προσευχή και άποχαιρετώντας με τó μυαλό τά αγαπημένα της πρόσωπα.

"Όταν τ' άνοίγει, τήν επόμενη στιγμή, ή σφαίρα δέν δρίσκειαι πιά κοντά της. "Ο.. 'Υπερέλληνας, που συνήλθε από τή λιποθυμία του στην πιο κρίσιμη στιγμή, έχει έπιτεθή έναντίον του φλόγινου όντος και τó έχει αναγκάσει

νά υποχωρήση με μιá τρομερή γροθιά!

Τώρα τó κυνηγάει άδυσώπητα στον άέρα, άποφασισμένος νά τó έξοντώση. Μέσα σε λίγες στιγμές φτάνει κοντά στην πύρινη σφαίρα, τήν άρπάζει και με τά δυό του χέρια και, με όλη του τή δύναμη, τήν ρίχνει προς τó έδαφος.

Ή σφαίρα χτυπάει με όρμη στην άσφαλο ενός δρόμου. "Ένας ξερός μεταλλικός κρότος κι' ένα υπόκωφο βογγητό ακούγονται. Μέσα από τή σφαίρα ξεπηδούν τεραστίες φλόγες, που σβήνουν σε λίγο. Ή σφαίρα δέν είναι πιά πύρινη. Είναι τώρα σθεστή, νεκρή, μαυρισμένη.

Ή μεγάλη έκρηξις

ΠΙΣΩ στο μέρος τής συγκρούσεως μεταξύ 'Υπερανθρώπων, Φλόγας και πυρίνων σφαιρών, ή μάχη συνεχίζεται. Οί ήρωές μας, μπροστά στην άριθμητική υπεροχή των αντιπάλων τους, είναι άναγκασμένοι νά άμυνωνται μόνο, χωρίς νά μπορούν νά περάσουν στην επίθεση.

Χίλιες τουλάχιστον πύρινες σφαίρες τούς έχουν περικυκλώσει και ένεργούν μανιασμένες έπιθέσεις, ώδηγημένες από τή Φλόγα.

Ξαφνικά, ό Έ λ Γ κ ρ έ κ ο φωνάζει στους δικούς του:

— 'Ακολουθήστε με!

Και, με μιá έξόρμησι προς

τά πάνω, κατορθώνει να διασπάσει τις γραμμές των παράξενων πυρίνων όντων και να εξαπολυθή ελεύθερος προς τον ουρανό.

Οί άλλοι τον ακολουθούν. Ο Υπεράνθρωπος, ο Κεραυνός, ο Κονταστουπής που, τρέμοντας ολοκληρωσ από τη λαχτάρα του, ξεφωνίζει κάνοντας τον παλληκαρά:

— "Αλα!... Θα μασήσω μία μπάλλα!..."

Πίσω τους χύνεται ολοκληρωσ το κοπάδι των πυρίνων σφαρών μαζί με τη Φλόγα, που σαλεύει άγρια το σπαθί της, ουρλιάζοντας σαν σειρήνα!

"Όταν φτάνουν σε μεγάλο ύψος, πολύ μακριά από την επιφάνεια της γής και την πόλι της Νέας Υόρκης, ο Έλ Γ κ ρ έ κ ο σταματάει φωνάζοντας στους δικούς του:

— Συνεχίστε το δρόμο σας! Απομακρυνθήτε! Γρήγορα!

Τραβάει το πιστόλι του, στρέφει την κάννη προς το πλήθος των πυρίνων σφαρών, που πλησιάζουν ολοταχώς και πιέζει πολλές άπανωτές φορές τη σκανδάλη της ατομικής ενεργείας...

Η έκρηξι που επακολουθεί είναι κάτι πρωτοφανές ακόμα και για τους πολύπειρους Υπεράνθρωπους!

Ο ουρανός μεταβάλλεται σε μία μάζα από φωτιά, πυρακτωμένα άερια, κρότους και συμπυκνωμένη δύναμι, που αφήνεται ξαφνικά ελεύθερη!

Για μερικές στιγμές, διαρκεί η έκτυφλωτική έκκωφαντική και τρομακτική έκρηξι.

Κάτω στη Νέα Υόρκη, σπάζουν όλα τα τείματα των σπιτιών και πολλά κτίρια, που δεν ήσαν πολύ γερά γκρεμίζονται. Η έκτόπισι του άερα είναι τόσο μεγάλη ώστε πολλά δέντρα ξεριζώνονται από την όρμη του ανέμου και στη θάλασσα, δημιουργείται ένα τεράστιο κύμα, που ξεμακραίνει στο πέλαγος, μέσα στον ώκεανό.

"Επειτα, η έκρηξι σθίνει..

Οί Υπεράνθρωποι, που η όρμη της έκρήξεως έχει τινάξει πολύ μακριά κυττάζον γύρω.

Καιμιά από τις πύρινες σφαίρες δεν έχει άπομείνει! Έχουν όλες διαλυθή και εξαφανισθή από την έκρηξι.

Στο μέρος της έκρήξεως όμως, διακρίνουν ένα κορμί να πέφτη γοργά προς τη γή.

"Ένα μεγάλο γυναικείο κορμί με ένα κερασφόρο κράνος στο κεφάλι και με ένα μεγάλο σπαθί σφιγμένο στο ένα χέρ:...

— "Η Φλόγα!, φωνάζει ο Έλ Γ κ ρ έ κ ο. "Η Βασίλ:σσα του Κακού! Βρέθηκε στο κέντρο της έκρήξεως και πέφτει τώρα ανάσθητη στο έδαφος! "Η εύκαιρία είναι μοναδική να την αιχμαλωτίσουμε!

Και οί Υπεράνθρωποι, μαζί με τον Υπερέλληνα που έχει σμίξει μαζί τους στο μεταξύ όρμουσ πίσω από την

ἀναίσθητη Φλόγα!

Τὴν φτάνουν σὲ λίγο καὶ τὴν ἀρπάζουν, ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀπὸ τὸ ἓνα χέρι, ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο ἀπὸ τ' ἄλλο κι' ὁ Κεραυνὸς, ἡ Ἀστραπή κι' ὁ Ὑπερέλληνας ἀπὸ τὰ πόδια. Ὁ Κοντοστούπης τὴν ἀρπάζει ἀπὸ τὰ... κέρατα τοῦ κράνους τῆς φωνάζοντας:

— Ἐπιτέλους σὲ κρατῶ, Φλόξ! Ὅνομα νὰ σοῦ πετύχη! Σκυλάκι εἶσαι καὶ σὲ βιάφτισαν ἔτσι; Φλόξ!

Πετώντας ἔτσι, μὲ τὴ Φλόγα αἰχμάλωτη ἀνάμεσά τους, οἱ Ὑπεράνθρωποι προσγειώνονται στὸν κήπο τοῦ σπιτιοῦ τους.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος δίνει δι-αταγές:

— Ὁ Κεραυνὸς, ἡ Ἀστραπή, ὁ Ὑπερέλληνας κι' ὁ Κοντοστούπης θὰ φύγουν ἀμέσως γιὰ νὰ πᾶνε νὰ σθῆσουν τὶς πυρκαϊές, ποὺ προκάλεσαν οἱ πύρινες σφαῖρες! Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο κι' ἐγὼ θὰ φρουροῦμε τὴ Φλόγα καὶ θὰ προσπαθήσουμε νὰ τὴν κάνουμε νὰ μᾶς πῆ ἀπὸ ποῦ πρέρχεται καὶ τί εἶναι οἱ πύρινες σφαῖρες!

Ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἀπογειώνονται καὶ πετοῦν πάνω ἀπὸ τὴν Νέα Ὑόρκη, ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο κι' ὁ Ὑπεράνθρωπος μεταφέρουν τὴ Φλόγα στὸ ἐργαστήριο τοῦ Ἑλληνα. Ἐκεῖ ὁ σφῶς προστάτης τῆς Ἀνθρωπότητος σταλάζει σπὸ στόμα τῆς Βασιλίσσης τοῦ Κακοῦ λίγες σταγόνες ἀπὸ ἓνα κίτρινο ὑγρὸ καὶ λίγες στα-

γόνες ἀπὸ ἓνα κόκκινο.

— Τὸ πρῶτο εἶναι ἓνα εἶδος ναρκωτικοῦ ποῦ θὰ παραλύσει γιὰ μιὰ τουλάχιστον ὥρα τὰ μέλη τῆς Φλόγας, λέει στὸν Ὑπεράνθρωπο. Ἔτσι: ἡ παράξενη καὶ τρομερὴ αὐτὴ γυναίκα, δὲ θὰ μπορέσει νὰ δράσει μόλις συνέλθῃ. Τὸ κόκκινο ὑγρὸ εἶναι τὸ ὑγρὸ τῆς ἀλήθειας! Ὅποιος τὸ πίνει, δὲ μπορεῖ νὰ πῆ ψέματα! Ἡ ἐπίδρασί του κρατᾷ πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὸ πρῶτο!... Συνέρχεται!.....

Ἡ Φλόγα μιλάει...

T A MATIA τῆς Βασιλίσσης τοῦ Κακοῦ, ἀνοίγουν. Κυττάζει γύρω μ' ἄγρο βλέμμα γεμάτο μῖσος καὶ μανία ἐδικήσεως καὶ δοκιμάζει νὰ σηκωθῆ ἀπὸ τὸ μαρμάρينو τραπέζι ὅπου τὴν ἔχουν ξαπλώσει. Μὰ δὲν τὸ καταφέρνει. Τὸ ναρκωτικὸ τοῦ Ἑλληνα ἔχει ἀρχίσει νὰ ἐπιδρά καὶ τὰ μέλη τῆς δὲν ἔχουν τὴν δύναμη νὰ ἀνασηκώσουν τὸ κορμί τῆς.

— Μὴν πασχίζεις ἄδικα!, τῆς λέει μ' ἓνα χαμόγελο ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο. Δὲμπορεῖς νὰ ἀντιδράσεις! Εἶσαι αἰχμάλωτή μας!... Ἄκουσε τώρα: Θέλω νὰ μοῦ πῆς ποῖά εἶσαι, ἀπὸ ποῦ πρέρχεσαι καὶ τί εἶναι οἱ πύρινες σφαῖρες σου, ποῦ ἔκαναν τόση καταστροφὴ.

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς ἡ Φλόγα μένει σιωπηλὴ, τρίζοντας τὰ δόντια τῆς ἀπάισια. Τὸ

πρόσωπό της με τὰ κανονικά χαρακτηριστικά, συσπάται. Παλεύει. Παλεύει με τὸν ἑαυτὸ της! Θέλει νὰ μὴν προδώσῃ τὸ μυστικὸ της! Μὰ δὲν ὑπερεῖ... Τὸ ὑγρὸ τῆς ἀληθείας τὴν ἀναγκάζει νὰ μιλήσῃ!

— Εἶμαι ἡ Φλόγα, λέει: τέλος, ἡ Βασίλισσα τοῦ Κακοῦ! Ἐδῶ καὶ χιλιάδες χρόνια σ' ἓνα μακρινὸ ἀστέρι, ζοῦσε μιὰ φυλὴ σὰν ἐμένα. Ο ἄντρες καὶ οἱ γυναῖκες ἦσαν πανύψηλοι, πανίσχυροι, καὶ προικισμένοι μὲ ὑπερφυσικὲς ἱκανότητες! Ὁ πολιτισμὸς εἶχε προσδεύσει πολὺ στὸ ἄστρο ἐκεῖνο καὶ ἡ φυλὴ ζοῦσε εὐτύχισμένα, ὅταν ξαφνικὰ ξέσπασε ἓνας τοσημερὸς ἐμφύλιος πόλεμος! Οἱ κάτοικοι τοῦ ἄστρου ἀλληλοεξοντώθηκαν! Δὲν ἔμειναν παρὰ μόνο δύο οἰκογένειες, ποὺ μῆκαν σ' ἓνα πλανητόπλοιο, ἐγκατέλειψαν τὸ καταραμένο ἄστρο τῆς συμφορᾶς καὶ ἐγκαταστάθηκαν σ' ἓνα ἄλλο ἄστρο! Φαίνεται ὅμως ὅτι κουβάλησαν μαζί τους τὴν κατάρρα, γιατί ποτὲ δὲν μπόρεσαν νὰ προσδώσουν αὐτὲς οἱ δύο οἰκογένειες. Ἀρχισαν καθγόρας μεταξὺ τους καὶ σκοτωμοὺς! Ἔτσι, οἱ αἰῶνες περνοῦσαν χωρὶς οἱ οἰκογένειες αὐτὲς νὰ μπόρουν νὰ πολλαπλασιαστοῦν! Ἀπεναντίες, ἐλαττώνονταν ὀλοένα, γιατί τὸ υἶος περνοῦσε ἀπὸ τοὺς γονεῖς στὰ παιδιὰ καὶ ἀπὸ τὰ παιδιὰ στὰ ἐγγόνια!....

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ

Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο παρακολουθοῦν μὲ ἐνδιαφέρον τὴν παράξενη αὐτὴ ἀφήγησι.

— Στὸ τέλος, συνεχίζει ἡ Φλόγα, ἔμεινα μόνο ἐγώ! Ὁλοι οἱ ἄλλοι σκοτώθηκαν μεταξὺ τους! Ἐνας ἀπὸ τὴν ἀντίπαλη οἰκογένεια σκότωσε τὸν τελευταῖο ἀδερφό μου κι' ἐγὼ σκότωσα ὅλα τὰ μέλη τῆς ἄλλης οἰκογένειας! Ἔτσι ἔμεινα μόνη! Μόνη μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη μῖσος γιὰ κάθε ζωντανὸ πλάσμα! Διψῶ γιὰ ἐκδίκησι, γιὰ αἷμα, γιὰ ἐγκλημα!... Ἀποφάσισα, λοιπόν, νὰ ἀφιερώσω τὴ ζωὴ μου στὸ Κακό! Νὰ ἐξοντώσω κάθε πλάσμα ποὺ θὰ συναντοῦσα στὸ δρόμο μου!

Σωπαίνει γιὰ μερικὲς στιγμὲς κι' ἔπειτα συνεχίζει:

— Γιὰ ἓνα μεγάλο διάστημα, ἔδωσα τροφὴν στὴν ἐκδίκησί μου, ἐξοντώνοντας τοὺς κατοίκους τοῦ ἄστρου ὅπου εἶχαν ἐγκατασταθῆ οἱ δύο οἰκογένειες! Οἱ κάτοικοι αὐτοὶ ἦσαν κάτι μικροσκοπικὰ πλάσματα, ποὺ εἶχαν χαρακτηριστικὰ ἀνθρώπων συνδυασμένα μὲ γασάκτιοιστικὰ σκυλιῶν καὶ σκαντζόχοιρων! Ὁταν πιά βαρῆθηκα νὰ τοὺς σκοτώω, σκέφτηκα νὰ τοὺς χρησιμοποιήσω γιὰ νὰ ἐξοντώσω τοὺς κατοίκους κι' ἄλλων ἄστων! Ἐγὼ μεγάλες ἐπιστημονικὰ γνώσεις, ποὺ τίς ἔχω κληρονομήσει ἀπὸ τοὺς προγόνους μου. Σκέφτηκα, λοιπόν, νὰ κατασκευάσω σφαίρες ἀπὸ ἓνα ὠριμμένο μέταλλο τοῦ ἄστρου ἐκεῖνου,

πού έχει την ιδιότητα να βγά
ζη φλόγες όταν έρχεται σ' έ-
παφή με το όξυγόνο του αέ-
ρα. Μέσα στις σφαίρες τοπο-
θέτησα ένα μηχανισμό κινή-
σεως κι' έβαλα ως πιλότους
τά τερατώδη μικροσκοπικά
όντα του πλανήτη εκείνου!
"Όταν τσακίση κανείς τη
σφαίρα, το όξυγόνο καίει με
άστραπιαία ταχύτητα το μέ-
ταλλο σκοτώνοντας και το
ζωντανό πιλότο, πού είναι
μέσα του.

— Μά πώς δέν πεθαίνουν
άπό την ύψηλή θερμοκρασία
της σφαίρας οί ζωντανοί πι-
λότοι; ρωτάει ο Έ λ Γ κ ρ έ-
κ ο...

— Δέν πεθαίνουν γιατί ή
άντοχή τους στη θερμότητα
είναι καταπληκτική!, άπαν-
τάει ή Φλόγα. Έξώλλου, μπο-
ρούν να ζήσουν χωρίς νερό,
χωρίς φαγητό και χωρίς αέρα
για πολλές μέρες! Με το
στρατό μου τών πύρινων σφα-
ρών, άρχισα τότε να επιτίθε-
μαι έναντιον τών κατοίκων
διαφόρων άστρων! "Άλλους
τους έξώντωσα γιατί δε θέλη-
σαν να ύποταχθούν στις θελή-
σεις μου! "Όσοι όμως δέχτη-
καν να κάνουν νόμο τους το
Κακό και το "Εγκλημα έξη-
σαν! Ζούν ακόμα! Ζούν και
άλληλοεξοντώνονται, συγκρού-
ονται μεταξύ τους, κλέβουν,
συκοφαντούν, ληστεύουν και
λατρεύουν έμένα, τη Φλόγα,
τη Βασίλισσα του Κακού!

— "Έχεις πολλές πύρινες
σφαίρες ακόμα; ρωτάει ο Έ λ
Γ κ ρ έ κ ο,

Τά μάτια της Φλόγας ά-
στράφτουν.

— Ναι!, άπαντάει. "Έχω
χιλιάδες πύρινες σφαίρες! Πε-
ριμένουν μια διαταγή μου για
να ξεκινήσουν για τη Γη και
να κάψουν τον πλανήτη σας
άπ' άκρη σ' άκρη! Δέ θα μπο-
ρέσετε να γλυτώσετε άπ' την
καταστροφή! Δέ θα μπορέσε-
τε να με κρατήσετε για πάν-
τα αιχμάλωτη! Θα έλευθερω-
θώ και τότε...

— Πού βρίσκεται το ά-
στρο με τις πύρινες σφαίρες;
ρωτάει ο Έπεράνθρωπος.

— Είναι ένα κόκκινο ά-
στρο κοντά στον άστερισμό
της Άστάρτης, σε γωνία 42
μοιρών άπό το άστρο Κούιν-
τος! Λέγεται "Άστρο του
Κόαρ....

— Πολύ καλά!, λέει ο Έλ
Γ κ ρ έ κ ο. Θα της σταλάξω
στο στόμα διπλή δόση άπό το
ναρκωτικό υγρό, ώστε να μεί-
νη άκίνητη για πολλές ώρες
και θα φύγουμε άμέσως για
το άστρο του Κόαρ! Πρέπει
να έξοντώσουμε για πάντα
το σατανικό στρατό της!

Στο άστρο
του Κόαρ!

ΣΤΑΖΕΙ μερικές σταγόνες
άπό το κίτρινο υγρό στο στό-
μα της Φλόγας κι' έπειτα
βγαίνει ακολουθούμενος άπό
τον Έπεράνθρωπο. Μπαίνουν
κι' οί δυο στο άστρόπλοιο
του Έλληνα, πού είναι ένα
άσύγκριτο άριστούργημα της

αεροναυπηγικής. Τὸ ἀστρόπλοιο αὐτό, ὅταν βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς Γῆς μπορεῖ νὰ ἀναπτύξη ταχύτητα μεγαλύτερη κι' ἀπὸ τὴν ταχύτητα τοῦ φωτός!

Εἶναι: ἐξωπλισμένο μ' ἓνα ὑπερατομικὸ κανόνι, τὸ τρομερώτερο ὄπλο πού ἔχει γνωρίσει ποτὲ ὁ κόσμος!

Μέσα σὲ ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα τὸ ἀστρόπλοιο πλησιάζει στὸν ἀστερισμὸ τῆς Ἀστάρτης καὶ σταματᾷ κοντὰ στὸ ἄστρο Κοῦίντος. Ἐκεῖ ὁ Ἑ λ γ κ ρ έ κ ο κάνει τοὺς ὑπολογισμοὺς του καὶ κατευθύνει τὸ ἀστρόπλοιο πρὸς ἓνα κόκκινο ἄστρο πού δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὸ ἄστρο τοῦ Κόαρ.

Ὅταν φτάνουν κοντὰ του, σταματοῦν πάλι.

Μὲ πανίσχυρα κυάλια κυττάζουν κάτω.

Τὸ θέαμα εἶναι τρομερὸ καὶ συναρπαστικὸ.

Χιλιάδες πύρινες σφαῖρες, ἄλλες μεγάλες κι' ἄλλες μικρές, εἶναι παρατεταγμένες σὰν στρατὸς πού περιμένει τὴ διαταγὴ τοῦ στρατηγοῦ του γιὰ νὰ ξεκινήσει! Οἱ φλόγες τους ἀναδεύουν ἄγρια!

— Ἀπίστευτο!, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος μὲ δέος. Ἄν ὁ στρατὸς αὐτὸς τῶν πύρινων ὄντων ἔφτανε ποτὲ ὡς τὴ Γῆ κι' ἄρχιζε μιὰ ὁμαδικὴ ἐπίθεσι, ἢ Ἀνθρωπότης θὰ ἔσθηνε γιὰ πάντα.

— Εὐτυχῶς, προλάβουμε!, λέει ὁ Ἑ λ γ κ ρ έ κ ο. Θὰ παρakoλουθῆσιν, τώρα, Ὑπερ-

ἄνθρωπε, μιὰ ἀπὸ τὶς τρομερώτερες ἐκρήξεις τῆς ἱστορίας τοῦ κόσμου. Φαίνεται ὅτι τὸ παρῶν μέταλλο τῶν πυρίνων σφαιρῶν διασπάται σὰν ἀτομικὴ βόμβα, ὅταν τὸ χτυπήσῃ ἀτομικὴ ἐνέργεια! Κι' ἂν σκεφθῆ κανεὶς ὅτι, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς χιλιάδες αὐτὲς πύρινες σφαῖρες, ὑπάρχει ἄφθονο τέτοιο μέταλλο στὸ ἄστρο αὐτό, καταλαβαίνει τί ἔκρηξι πρόκειται νὰ γίνῃ!

Ἀπομακρύνει τὸ ἀστρόπλοιο ἀρκετὰ ἀπὸ τὸ Ἄστρο τοῦ Κόαρ, ὥστε νὰ μὴ βρεθῆ μέσα στὴν ἔκρηξι. Στρέφει τὸ ἀτομικὸ κανόνι, σημαδεύει μὲ προσοχὴ καὶ πιέζει ἓνα κουμπί.

Μιὰ ἀόρατη δύναμι ἐκτοξεύεται πρὸς τὸ ἄστρο, ἐνῶ ὁ Ἑ λ γ κ ρ έ κ ο ἀπομακρύνει ἀκόμα πιὸ πολὺ τὸ ἀστρόπλοιο.

Ξαφνικὰ, μιὰ τρομακτικὴ ἔκρηξι ἐπακολουθεῖ!

Τὸ Ἄστρο τοῦ Κόαρ μεταβάλλεται σὲ μιὰ φλεγόμενη μάζα, πού φουσκώνει, φουσκώνει, καί, μὲ μιὰς σκορπιζεται στὰ πέρατα τοῦ κόσμου, σὲ ἀπειροέλαχστα κομματάκια, μαζί μὲ τὸν στρατὸ τῶν πυρίνων σφαιρῶν.

Τὸ ἀστρόπλοιο τοῦ Ἑλληνα, σπρωγμένο ἀπὸ τὴ δύναμι τῆς ἐκρήξεως, ἐκσφενδονίζεται ἑκατομμύρια χιλόμετρα μακριά, πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῆς Γῆς....

Τὴν ἴδια ὥρα στὸ σπίτι τῶν Ὑπεράνθρώπων, διαδρα

μαπίζονται τρομερά έπεισόδια.

Η Φλόγα, ξαπλωμένη πάντα πάνω στο μαρμάρινο τραπέζι, βογγάει υπόκωφα. Σαλεύει τα μέλη της, μ'ά δέν μπορεί νά σηκωθή. Γρυλλίσματα λύσσας βγαίνουν από τή λαρύγγι της.

Καταβάλλοντας μι'ά απεγνωσμένη προσπάθεια, καταφέρνει νά σηκώση τή ένα της χέρι και νά θγάλη από τή ζώνη της ένα μικρό μπουκαλάκι, πού περιέχει ένα πράσινο υγρό.

Μ'ά επεμβαίνει, στην πιο κρίσιμη στιγμή, τή Παιδι-Θαύμα και χυμάει έναντιόν της πύρινης σφαίρας!

Μ'ε πολλή δυσκολία ξεβουλώνει τή μπουκάλι, τή φέρνει στό στόμα της και άδειάζει εκεί τή περιεχόμενό του.

Μ'ιά κραυγή πόνου βγαίνει από τή στήθος της. Τή κορμί της σπαρταράει και μένει ακίνητο, τετωμένο. Μ'ιά νεκρική χλωμάδα άπλώνεται στό πρόσωπό της!

Περνούν μερικά λεπτά...

Ξαφνικά, τή μέλη της Φλόγας αρχίζουν νά σαλεύουν πάλι. Τή μάτια της ανοίγουν. Τή βλέμμα της είναι θριαμβευτικό.

Μ' ένα έπιδέξιο πήδημα, ή Φλόγα, ή Βασίλισσα του Κακού πετάγεται δρθία.

Τή μέλη της δέν είναι πιά παράλυτα! Τή φάρμακο πού ήπτε έξουδετέρωσε τήν έπίδραση του ναρκωτικού του "Ελληνια"!

— Τώρα θά τή πούμε! Υπεράνθρωποι, μουγγρίζε. Τώρα θά γνωρίσετε τή Φλόγα από τήν καλή.

Αρπάζει μι'ά καρτέλα και αρχίζει νά κοπανή μ' αυτή τή μπουκαλάκια, τή βάλα και τή συσκευές, πού βρίσκονται στό έργαστήριό του "Ελληνια" ο καταστρέφοντας τή πάντα!

Έπειτα, κατεβαίνει στό κάτω πάτωμα, όπου, στό σαλόνι, είναι καθισμένες ή "Ελσα, ή Λάσυρα και ή "Ελχίνα.

Στό αντίκρουσμά της, οι τρεις γυναίκες μαρμαρώνουν από τόν τρόμο τους.

— Θεέ μου!, μουρμουρίζει ή "Ελσα. Βοήθησέ μας!

Τὸ τρομερὸ σπαθὶ τῆς Φλόγας χτυπάει ἀλύπητα τὸν Ὑπεράνθρωπο, πού κλονίζεται καὶ γέρνει γιὰ νὰ πέση!...

— Δὲν μπορεῖ κανεὶς τώρα νὰ σᾶς βοηθήσῃ! γρυλλίζει ἡ Φλόγα. Εἶστε καταδικασμένες νὰ πεθάνετε ἀπὸ τὰ χέρια μου! Θὰ σᾶς διαμελίω ζωντανές γιὰ νὰ ἐκδικηθῶ γιὰ ὅσα μου ἔκαναν οἱ Ὑπεράνθρωποι!

Καὶ προχωρεῖ πρὸς τὴν Ἐλσα μὲ τὰ τρομερὰ χέρια τῆς ἀπλωμένα....

Ψηλέας,
ὁ Τρομερός!

ΕΧΕΙ ΚΟΥΡΑΣΤΗ ὁ Κουτοστόυπης σβήνοντας φωτιές καὶ γκρεμίζοντας καμμένα κτί

ρια. Λαχταράει νὰ πάῃ νὰ ξαπλώσῃ λιγάκι στὴ θεράντα, σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ νὰ πιῇ καμμιὰ ἀπὸ τὶς δροσιτικὲς ἐκείνες λεμονάδες πού ξέρει νὰ φτιάχνῃ ἡ Ἐλχίνα.

Κυττάζει γύρω του καὶ μὴ βλέποντας καμμιὰ ἄλλη πυρκαϊά, κοντά, μουρμουρίζει :

— Ἡ πολλὴ δουλειὰ τρώει τὸν ἀφέντη! Ἄς πάμε νὰ ξαπλώσουμε λιγάκι! Νὰ ξεκουράσουμε τὴν ἀρίδα μας!

Καὶ προσθέτει, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ μικρὴ σκέψι:

— Ἐξάλλου, θέλω νὰ κουβεντιάσω λίγο μὲ τὴ Φλόγα. Ἴσως μού πῇ τὸ μυστικὸ πῶς ἔγινε ἔτσι ψηλὴ καὶ πᾶ-

‘Η ζωή του ανθρώπου παίρνει μεγάλη αξία όταν διαπνέεται από τα ύψηλά ιδεώδη της ‘Ελευθερίας, της Φιλοπατρίας, της Κοινωνικής Δικαιοσύνης, της ‘Αλληλεγγύης και της ‘Αγάπης προς την ‘Ανθρωπότητα!

Θ. ΑΣΤΡΙΤΗΣ

ψω κι’ εγώ να είμαι νάνος! Τότε θαλλάξω όνομα. ‘Αντί να με λένε Κοντοστούπη, θα με λένε... Ψηλέα! Ψηλέας ό Τρομερός!... Γιούχουσου!

‘Απογειώνεται και γυρίζει στο σπίτι πετώντας. Προσγειώνεται στη βεράντα και άνοίγει τή στόμα του για να φωνάξη τή ‘Ελχίνα.

Μά δέ φωνάζει. Μιά δυνατή, άγρια φωνή φτάνει ως τ’ αὐτιά του:

— Θα σάς διαμελίσω ζωντανές για να έκδικηθώ για όσα μου έκαναν οί ‘Υπεράνθρωποι!

‘Ο νάνος τρέχει στην πόρτα της βεράντας. Με τὰ μάτια γουρλωμένα, βλέπει μέσα στο σαλόνι τή Φλόγα να προχωρή προς τήν “Ελσα με τὰ μεγάλα χέρια της άπλωμένα ενώ τὰ μάτια της άστράφτουν και τὰ δόντια της τρίζουν!

— Παναγίτσα μου!, μουρμουρίζει ό νάνος. Χριστουλάκι μου! Πάει τή κορίτσι!

Καί, χωρίς να λογαριάση

τόν κίνδυνο που διατρέχει ό ίδιος, όρμάει μέσα χωρίς να νοιαστή ν’ άνοίξη τήν πόρτα! ‘Η τζαμμένα πόρτα καταρρέει καθώς περνάει σαν βολίδα τή κορμι του Κοντοστούπη.

Ξαφνιασμένη, ή Φλόγα κοντοστέκεται και γυρίζει για να δη τί συμβαίνει. Μά δέν προλαβαίνει να άμυνθή!

Τή κορμι του νάνου άνυψώνεται σαν βολίδα και τήν χτυπάει με τή κεφαλή στο πρόσωπο με άπίστευτη φόρα!

‘Η Βασίλισσα του Κακού τρεκλίζει προς τὰ πίσω, ούρλιαζοντας σαν άντιαεροπορική σειρήνα συναγερμού, και άκουμπάει σ’ έναν τοίχο, που καταρρέει!

— Φύγετε μακριά! φωνάζει: στις γυναίκες ό Κοντοστούπης.

‘Ενώ οί γυναίκες θγαίνουν από τή σπιτι τρέχοντας, ό νάνος επίτιθεται πάλι. Κατευθύνει τήν επίθεσί του χαμηλά αὐτή τή φορά και χτυπάει τή Φλόγα στο στομάχι.

‘Η τρομερή γυναίκα, βογγώντας από τόν πόνο, διπλώνεται στα δυο και ταυτόχρονα άρπάξει τή νάνο με τίς χειρούκλες της!

Αὐτό που έπακολουθεί, δύσκολα μπορεί να τή περιγράψη κανείς!

‘Η γυγάντισσα και ό νάνος συμπλέκονται σε μία τρομακτική μονομαχία, σαν παλαιστές! Κυλιούνται στο πάτωμα, χτυπούν πάνω στους τοί-

χούς, άνασχηκώνονται, ξαναπέφτουν!

Τό σπίτι γκρεμίζεται πάνω τους, μά αυτοί έξακόλουθούν νά παλεύουν!

— Βοήθειασα!, ούρλιάζει κάθε τόσο με άπόγνωσι: ό Κοντοστούπης. Μά πνίγει ή σκύλα! Μά καρυδώνει! Κάτω τά ξερά σου!... Έχε χάρι πού είσαι γυναίκα, άλλοιώς...

Τέλος, μέσα άπό τό σωρό τών έρειπίων, ξεπροβάλλει τό κορμί τής Φλόγας. Άνορθώνεται. Στο ένα της χέρι κρατάει τόν Κοντοστούπη άπό τό λαιμό και τόν σηκώνει ψηλά. Μά τό άλλο τόν χτυπάει με δύναμη στό κεφάλι!

— "Ωχ!, κάνει ό νάνος με άξιοθρήνητο ύφος. Μά σκοτώνει! Μιά γυναίκα με σκοτώνει! Τό ρεζίλικι μου είναι μεγάλο! Μά γυναίκα σκοτώνει τόν Κοντοστούπη, τόν ήρωα τών ήρώων! Έχε χάρι, μαντραχαλού, πού είμαι ίππότης και δέν έπιτρέπω στόν έαυτό μου νά φερθή άσχημα σέ μία γυναίκα! Άλλοιώς. Μή! Μή!

Ή Φλόγα τρίζοντας τά δόντια της άπό λύσσα, τόν άρπάξει και με τά δυό της χέρια τη σηκώνει ψηλά και τόν βροντάει χάμα!

Ό νάνος σαλεύει αδύναμα, μουρμουρίζει: «"Ωχ, μ' έφαγες!» και χάνει τίς αισθήσεις του....

Μαινόμενη ή Φλόγα γυρίζει για νά έπιτεθή εναντίον τών τριών γυναικών, πού παρακολουθούν με φρίκη τήν τρομακτική αύτή σκηνή.

Δέν ύπάρχει μεγαλύτερη χαρά άπό τό νά άγωνίζεσαι για τήν Πατρίδα σου και τήν Άνθρωπότητα, για τό Καλό και τό Δίκαιο!

Θ. ΑΣΤΡΙΤΗΣ

— Θά πεθάνετε!, ούρλιάζει.

Και χυμáει εναντίον τους! Τήν ίδια όμως στιγμή, τρεις μορφές φθάνουν σκίζοντας τάν αέρα! Μιά κόκκινη, μία κίτρινη και μία γαλανή! Είναι: ή Άστραπή, ό Κεραυνός και ό Ύπερέλληνας, πού τελείωσαν τό πυροσβεστικό έργο τους και έπιστρέφουν!

Ρίχνονται και οί τρεις πάνω στη Φλόγα και οί γροθιές τους άρχίζουν νά τήν σφυροκοπούν αδυσώπητα στό πρόσωπο και στό κορμί!

Ή Βασίλισσα του Κακού άπαντάει με γροθιές, πού κάνουν τούς Ύπερανθρώπους νά στριφογυρίζουν στόν αέρα και νά έκσφειδονίζονται δεκάδες μέτρα μακριά!

Ή μάχη συνεχίζεται άμφίροπη για μερικά λεπτά. Ή δύναμη τής Φλόγας είναι διπλάσια άπό τή δύναμη τών Ύπερανθρώπων και ή άνοχη της πολύ μεγαλύτερη!

Ξαφνικά, ό Ύπερέλληνας φωνάζει:

— 'Απομακρυνθήτε! 'Αφήστε με μόνο μου μαζί της!

'Ο Κεραυνός και η 'Αστραπή υπακούουν. 'Ο 'Υπερέλληνας τότε, αναπτύσσοντας όλη την άφθαστη ταχύτητά του, αρχίζει να περιστρέφεται γύρω από το κεφάλι της με διαβολεμένη γρηγοράδα, σαν σφήκα, δίνοντας της εκατό τουλάχιστον γροθιές στο δευτερόλεπτο.

'Η Φλόγα δεν προλαβαίνει να άμυνθή! Ζαλίζεται! Παραπατάει! Βογγάει σαν πληγωμένος έλέφαντας!

Με την ψυχή της γεμάτη τρόμο, χτυπάει κάτω τα πόδια της και άνυψώνεται προς τον ούρανό με άσύλληπτη ταχύτητα ούρλιαζοντας:

— 'Ο πόλεμος δεν τελείωσε, 'Υπεράνθρωποι! Θά ξαναγυρίσω και τότε τó "Εγκλημα θά βασιλέψη στον κόσμο!

Τό άσπρόπλοιο τού 'Ελ Γκρέκο φτάνει εκείνη τη στιγμή.

'Ο 'Ελληνας βλέποντας τή Φλόγα νά απομακρύνεται, στρέφει προς τó μέρος της τó άτομικό κανόνι και πιέζει τή σκανδάλη.

'Ενα ούρλιαχτό τόσο δυνατό, ώστε θάλεγε κανείς πώς βγήκε από τά στήθη εκατό κυκλώπων, γεμίζει τήν άτμόσφαιρα!

'Η Φλόγα χάνεται μέσα στο γαλάζιο τού ούρανού!...

'Ο Κοντοστούπης συνέρχεται. 'Ανοίγει τά μάτια του. Κυττάζει προς τόν ούρανό και σαλεύει τή γροθιά του άπειλητικά.

— Τήν έρχόμενη φορά που θά συναντηθούμε Φλόξε, λείει, θά ξεχάσω πώς είμαι ίπποτής! Και τότε θά δής!...

Καί... ξαναλιποθυμάει από τήν έξάντλησι.

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο 'Ελληνικό κείμενο υπό: ΘΑΝΟΥ ΑΣΤΡΙΤΗ

'Απαγορεύεται ή ανατύπωσις. 'Αποκλειστικότης «'Υπερανθρώπου».

ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΣΑΣ

Κάθε αναγνώστης τού «'Υπερανθρώπου» έχει καθήκον — τιμητικό καθήκον — νά φέρνη στο περιοδικό καινούργιους αναγνώστες, καινούργιους όπαδούς τού μεγάλου συμπατριώτη μας ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ!

Ὁ πόλεμος ἀνάμεσα στὴ Φλόγα καὶ στοὺς Ὑπερανθρώπους συνεχίζεται!

Ἡ Βασίλισσα τοῦ Κακοῦ ξαναγυρίζει μὲ νέα ὄπλα γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ καὶ νὰ καταστρέψῃ τὸν κόσμο!

Οἱ Ὑπεράνθρωποι ἐπεμβαίνουν! Ξαφνικὰ ὅμως, συμβαίνει κάτι τρομερό! Ἡ Φλόγα δρᾷ καὶ ἐπακολουθεῖ!

Η ΦΡΙΧΤΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙ

τοῦ Ὑπερανθρώπου! Ὁ ἥρωας τῶν ἡρώων γίνεται ἕνα ἀποκρουστικό, ἀπεχθές, ἀποτρόπαιο ὄν, ἕνα πλάσμα πού ντροπιάζει τὴ δημιουργία τῶν ὄντων ἀπὸ τὸ Θεό!

Η ΦΡΙΧΤΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙ

μεταβάλλει τὸν Ὑπεράνθρωπο σὲ ὑπέρητη τῆς Φλόγας, σ' ἕνα κτηνώδες καὶ ἀσχημο πλάσμα, πού διψᾷ γιὰ αἷμα, γιὰ φωτιά, γιὰ καταστροφή, γιὰ ἐξόντωση, γιὰ ἐγκλήματα!

Πῶς θὰ σωθῆ ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀπὸ τὴν τρομερὴ κατάστασι πού τὸν ἔρριξε

Η ΦΡΙΧΤΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙ

Πῶς θὰ σωθῆ ὁ κόσμος ἀπὸ τὰ νύχια τῆς Φλόγας καὶ ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ Ὑπερανθρώπου;

Αὐτὸ θὰ τὸ μάθετε στὸ ἐρχόμενο τεῦχος, τὸ 84, πού κυκλοφορεῖ τὴν ἐπόμενη ἐβδομάδα!

ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

Ἡ ἔκδοσις πού προσφέρει στὸν παιδόκοσμο τῆς Ἑλλάδος ἕνα πανοραματικὸ βιβλίο 256 σελίδων, πλούσια εἰκονογραφημένο, μὲ ἄφθονη διασκεδαστικὴ καὶ διδακτικὴ ὕλη, πού θὰ σᾶς γοητεύσῃ!

ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

Τί συμβαίνει στὸν Ἥλιο; Πῶς παίζουν τὰ παιδιὰ σὲ ὅλο τὸν κόσμο; Πῶς ἐκδίδεται μιὰ ἐφημερίδα; Τί εἶναι ἡ τηλεόρασι; Πῶς γυρίζεται ἕνα κινηματογραφικὸ φιλμ; Τί ξέρετε γιὰ τοὺς ἀρχαίους πολιτισμούς; Πῶς ἐργάζεται ἡ Σκώτλαντ Γυάρδ; Τί ξέρετε γιὰ τοὺς διάφορους λαοὺς καὶ τὶς συνήθειές τους; Γιὰ τὴ θάλασσα καὶ τὰ περίεργά της, γιὰ τοὺς ὕδατοφράκτες, τὶς διώρυγες, τὴ ζωὴ στοὺς ἄλλους πλανῆτες καὶ χίλια δυὸ ἄλλα θέματα πού θὰ βρῆτε στὶς σελίδες τοῦ «Παιδικοῦ Πανεπιστημίου», δοσμένες μὲ τέτοιο τρόπο πού νὰ τὸ διαβάσουν ὅλα τὰ παιδιὰ μὲ ἄνεσιν!

ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

Μιὰ καταπληκτικὴ ἔκδοσις, βιβλιοδετημένη σ' ἕνα θαυμάσιο τόμο, πού κοστίζει μόνο 14 δραχ.!. Πωλεῖται στὰ γραφεῖα μας Λέκκα 22 (ἐντὸς τῆς στοᾶς), Ἀθήναι.

Ἐντὸς ὀλίγου

Κάτι πρωτοφανές γιὰ τὴν Ἑλλάδα!
Κάτι πὺ χρόνια περιμένουν ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα!
Κάτι πὺ θὰ δώση στὸν Παιδόκοσμο τῆς Ἑλλάδος αὐτὸ
πὺ λείπει!

Ἐντὸς ὀλίγου

Κάτι ὑπέροχο, ἀφάνταστο, συναρπαστικό!
Κάτι ἐκπληκτικό, πρωτότυπο, συγκλονιστικό!
Κάτι πὺ θὰ σκορπίση ρίγη ἐνθουσιασμοῦ ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη τῆς Ἑλλάδος!
Κάτι πὺ γιὰ πρώτη φορὰ ἐμφανίζεται στὴν Ἑλλάδα
καὶ σ' ὀλόκληρη τὴν Εὐρώπη!
Κάτι πὺ θὰ λάμψη σὰν Ἥλιος χαρᾶς καὶ υγείας!
Κάτι πὺ θὰ γεμίση γοητεία τὴν καρδιά κάθε Ἑλλη-
νόπουλου!

Ἐντὸς ὀλίγου

Μιὰ ἐκδοτικὴ προσπάθεια, πὺ ὁμοιά τῆς δὲν ἔχετε ξα-
ναγνωρίσει ποτέ!
Τὸ ὄνειρο τῶν ὁνείρων κάθε Ἑλληνόπουλου!

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Έτος 2ον — Τόμος 11ος — Άριθ. τεύχους 83 — Δραχ. 2
Γραφεία Λέκκα 22 (έντὸς τῆς στοᾶς). Τηλέφ. 228.983

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα
21 Ν. Σμύρνη Οικονομικός Δ)ντής Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός
38. Προϊστ. τυπ.: Α. Χατζηθασίλειου Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι

Συδρομαί έσωτερικού:	Συδρομαί έξωτερικού:
Έτησία δρχ. 100	Έτησία Δολλάρια 4
Έξάμηνος » 55	Έξάμηνος » 2

Προσοχή

Μερικά πράγματα που πρέπει να ξέρουν όλοι οι αναγνώστες μας:

1) Όσοι θέλουν να τους στείλουμε τεύχη ταχυδρομικώς πρέπει να στέλνουν και τα ταχυδρομικά έξοδα, που είναι 2 δραχ. για κάθε τεύχος.

2) Κάθε τόμος κοστίζει 14 δραχ. καινούργιος. Για να σταλή ταχυδρομικώς ένας τόμος χρειάζονται γραμματόσημα 2 δραχ.

3) Η βιβλιοδεσία κάθε τόμου κοστίζει 5 δραχ.

4) Παρακαλούνται οι αναγνώστες να βάζουν τα σωστά γραμματόσημα στα γράμματά τους, γιατί αναγκαζόμαστε να τα πληρώνουμε έμεις διπλά!

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Όλα τα γράμματα και τα ταχυδρομικά δέματα και οι επιταγές να στέλνονται στη διεύθυνσι:

Γεώργιον Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήνας

ΕΝΩ Ο ΤΑΡΓΚΑ ΑΝΕΡΧΑΙΝΕΙ ΤΟΝ ΠΟ-
ΤΑΜΟ, ΣΕ ΜΙΑ ΚΑΤΑΣΚΗΝΟΣΙ ΛΕΥΚΩΝ

ΘΕΙΕ ΤΟΜ, ΑΣ ΣΤΑΜΑ-
ΤΗΣΟΥΜΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΚΥ-
ΝΗΓΙ! ΟΙ ΙΘΑΓΕΝΕΙΣ
ΑΠΕΙΛΟΥΝ ΝΑ ΜΑΣ ΕΓ-
ΚΑΤΑΛΕΨΟΥΝ ΚΑΙ...

ΗΡΘΑ ΝΑ
ΣΚΟΤΩΣΩ Ε-
ΚΕΙΜΟ ΤΟ ΔΙΑ-
ΒΟΛΟ-ΕΛΕΦΑ-
ΝΤΑ, ΤΟ ΓΕΡΟ-
ΚΕΡΑΥΝΟ! ΟΣΟ
ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΙΘΑ-
ΓΕΝΕΙΣ...

ΑΝ ΔΕΝ ΥΠΑΚΟΥ-
ΣΕΤΕ ΘΑ ΣΑΣ ΜΑ-
ΣΤΙΓΩΣΩ!

ΔΕΝ ΠΡΟΧΟΡΟΥ-
ΜΕ! ΦΟΒΟΥΜΑ-
ΣΤΕ ΤΗΝ ΚΑΤΑ-
ΡΑ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-
ΚΕΡΑΥΝΟΥ!

ΑΝΤΑΡΣΙΑ, Ε;
ΝΑ, ΛΟΙΠΟΝ!

ΣΤΑΜΑΤΗΣΕ ΤΟΝ,
ΘΕΙΕ ΤΟΜ! ΘΑ ΤΟΝ
ΣΚΟΤΩΣΗ!

ΤΟΥ ΑΕΙΖΕΙ
ΕΛΕΝΗ! ΜΑ...
ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΑΥ-
ΤΟΣ!

